

Вадим Савченко

Священна Битва



*У серцях коханих бережемо
нашу сміливість.*

Вадим Савченко

Священна Битва

Дрогобич

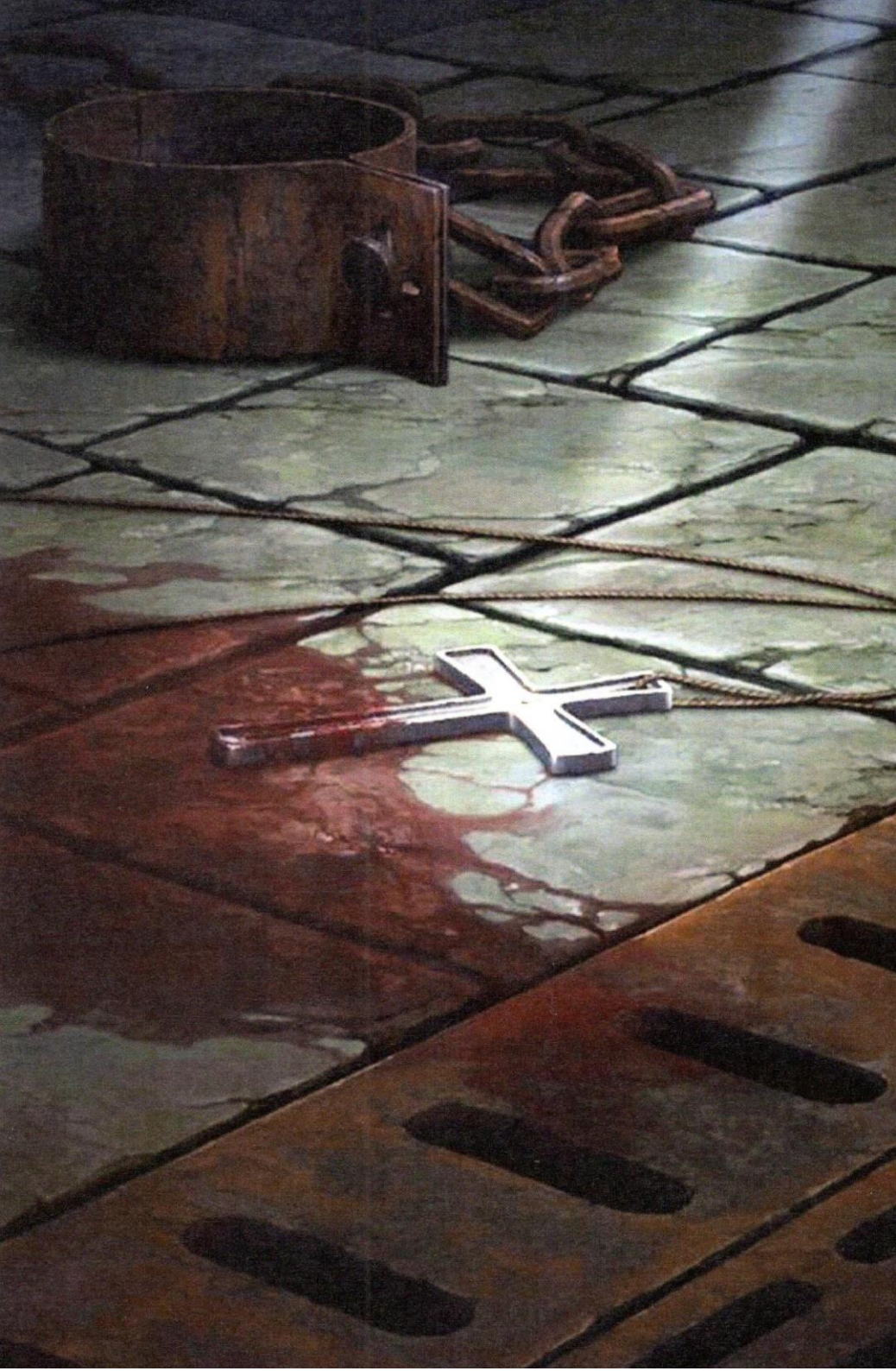
Посвіт
2023

УДК 821.161.2'06
С 13

Савченко Вадим. Священна Битва. С
13
Дрогобич. Посвіт, 2023. 120 с.

© Савченко В., 2023

© Посвіт, 2023



Пролог

- Прокинься!

Воїн розплющує очі від невимовної агонії, його тіло палає як розпечений горн, а спина вкрита великою кількістю шрамів від удару батогом. Піднявши голову вгору від чергового удару, він побачив, що підвішений на ланцюгу за кілька сантиметрів від землі.

Перед ним з'явився образ самої Ліліт, яка є високою і людиноподібною, у неї були великі роги, що йшли назад, також величезних розмірів вугільні крила, шкіра блідо-біла, а з одягу на ній атласна чорна сукня. Саме вона є першим демоном, створена Люцифером.

- Коли ти був підлітком, то часто піддавався глузуванням з боку однолітків, тебе недооцінювали і зневажали. Ти багато тренувався бойовими мистецтвами і хотів взяти від життя максимум, хотів покарати своїх кривдників і мати над ними повний контроль, керуючи їхніми слабкостями. Ми чули твій поклик, чули, як ти благав про допомогу, коли задихав від гніту, і коли ми прийшли до тебе, ти погодився прийняти наші дари в обмін на ксенофобію. Тобі важко буде зрозуміти та прийняти тих, хто не схожий на нас. Як це, відчувати в собі пекельну силу, мати величезну владу, бути вправним лідером і, до того ж, нашим посланцем, щоб карати цих... цих жалюгідних людей, які вірять, що якщо вони

робитимуть все в цьому житті правильно, то знайдуть вічний спокій, не підозрюючи, що поклоняються нашому батькові, який нас же й прирік на вічні страждання!

- Але ти... ти спробував втекти, вірив, що зможеш уберегти якнайбільше душ від неминучого ув'язнення і тому - є зрадником для всього демонічного роду, такому, як ти, - немає прощення.

День у день воїн відчував неймовірний жар, йому було нестерпно боляче від різноманітних покарань, починаючи від покарань за законами Хаммурапі і закінчуючи самокатуванням.



Розділ 1

У черговий раз помираючи від невігластва і жорстокості, втративши будь-яку надію на порятунок, він почув незвичайний голос, що доносився згори, звідти, де не місце цим покидькам, звідти, де будь-яка згадка слова «життя» неприпустима, звідти, де правив сам Бог підземного царства... Голос був універсальним з широким діапазоном, що покривав 3 октави одночасно, промовляючи:

- Нам потрібна твоя допомога в битві, від якої залежатиме результат вашої матеріально-складової землі та по суті людини. Якщо ти не згоден допомагати нам, то подумай хоча б про тих, кого ти любиш і хто любить тебе.

Після цих слів воїна відвідала Ліліт, побачивши його всього закритавленим, була в захваті, відповіла:

- Я залишу тебе тут, так само, як і залишила всіх цих безмовних грішників, яких ти бачиш навколо, на поживу Церберу!

І покинувши зал, відправилась геть, а з тіні з'явився трьохголовий пес з рубіново-червоними очима, які були сповнені невимовним бажанням розтерзати підвішену перед собою жертву.

Лють у грудях воїна не знала меж, він так і залишився підвішеним, чекаючи свого часу, але раптом пролунав той самий голос:

- Але знаєш, що вселяє в цих істот страх? – Твоя воля.

Після почутого серце воїна почало битися сильніше, приплив адреналіну був неминучим, що й змусило його діяти. Розхитавшись на ланцюгах, які були прикручені до сталактиту, він різким рухом робить ривок, обриваючи сталактит на голову Цербера, що призводить до фатального наслідку. Звір був переможений, а ланцюги були розкуті. Руки воїна до останнього не хотіли коритися своєму господареві, але треба було йти далі, зібравшись із силами, і знайти з Пекла вихід. Переводячи подих і ламаючи голову від того, як відкрити двері від центральної зали, на якій висів замок, щоб забратися з цього місця, він виявляє ключ на шії пекельного пса, який і був по суті єдиним екземпляром, щоб вибратися, але була одна проблема - замість звичайного хвоста росла змія, а з трьох вискалених пащ капала на землю отруйна слина, простягнувши руку, щоб забрати своє, змії вдається в передсмертному стані вкусити воїна, тим самим, вприснувши отруту в його тіло. Зірвавши ключ, він підніс його до замку і, повернувши один раз за годинниковою стрілкою, відчинив двері. Після чого, оглянувши залу уважніше, спробував запам'ятати, як вона виглядає: підлога була з натурального каменю андезитового покриття, стіни з керамограніту матової поверхні, а поверхня була поділена не тільки зі сталактитами, а й димчастим кварцем. Далі пообіцяв, що помститься і згорне правління Ліліт. Переступивши поріг, двері зачинилися, і перед воїном настала суцільна темрява.

Розділ 2

Ідучи в темряві, залишившись віч-на-віч зі своїми думками, поринав у глиб безодні, щоб знайти того самого, як воїн міг подумати, духа, який розмовляв з ним під час ув'язнення. Він відчув, як під його ногами пропадає земля і його взуття все сильніше починає промокати. Раптом хтось закричав йому:

- Стій! Не смій іти далі! Якщо ввійдеш із головою в цю річку, то залишишся в ній до кінця своїх днів. Зроби кілька кроків назад і почекай мене, зараз я знайду до тебе переправу.

Наважившись, воїн запитав:

- Хто ти і як я можу тобі довіряти?

Той самий голос відповів, що якщо він не повірить, ніколи не зможе вибратися з цього місця.

Воїн не мав іншого виходу, як довіритися, він зробив усе, що його попросили, і раптом побачив яскраве променисте коло.

- Але як? Невже в такому місці допустима така розкіш, як побачити все, що тут може бути завдяки сяйву світла.

Воїна розпирало від цікавості що це може бути, але від побаченого його тіло почало тремтіти.

Це була легка, прозора несформована маса, наділена живою властивістю усвідомлювати, діяти та сприймати. Підійшовши якомога ближче, вона прийняла людську подобу і запитала, як же його звати, на що той відповів:

- Кайден.
- Чудово. Ходімо, згодом ти все дізнаєшся, тільки не зупиняйся і не відставай.

- Стривай, перш ніж ми рушимо далі, я хотів би тобі поставити кілька запитань... хто ти і звідки в тебе така здатність випромінювати світло.

- Мільйони років тому, коли на нашій Землі створювалося життя, а це був один із найскладніших процесів на планеті, з невидимих астральних частинок була створена я – Душа. Душа з радістю сприйняла Земне життя і з великим задоволенням стала опановувати її премудростями і при цьому Душа хотіла жити. Вона ритмічно пульсувала, поширюючи свою енергію в навколишнє середовище, заряджаючи все навколо своєю життєдайною силою. Минуло зовсім небагато часу і Душа оселилася в тіло, яке для неї було створено. Ще ти поставив питання щодо світла, тож це Біолюмінесценція. Біолюмінесценція – здатність організму виробляти світло самостійно або за допомогою симбіонтів. Явище виникає через хімічні процеси в тілі: найчастіше відбувається окислення люциферину з наявністю ферменту люциферази. В результаті вивільняється енергія у вигляді світла.

Після почутого Кайден був неймовірно здивований такими відкриттями, це все посилювало довіру до тієї самої

Душі і він був готовий разом з нею продовжувати свій шлях.

Підходячи до того самого місця, де він став відчувати своїми черевиками воду при світлі, він побачив, наскільки величезна відстань, щоб перебратися з цього клаптика землі на інший.

На запитання до Душі, як вона подолала таку річку, одна, без особливих зусиль, відповіла:

- Нічого більше як левітація.

Левітація - подолання гравітації, у якому суб'єкт чи об'єкт рухається у просторі, не торкаючись поверхні твердої чи рідкої опори. Але для тебе, Кайден, така здатність недоступна, тому що ти простий смертний, тому попрошу тебе просто заплющити очі і розслабитися, інакше нам не перебратися на той бік.

Зробивши ці процедури Кайден відчув, як відривається від землі і як тільки захотів розплющити очі, почув:

- Не смій, пошкодуєш.

Почувши це, Кайден скорився і не став цього робити. Після прибуття Душа сказала:

- Можеш розплющувати очі, тільки не лякайся того, що побачиш далі.

Розплющив очі, і те, що йому довелося бачити, викликало в нього мурашки по тілу. Перед ним постало Золоте місто. Тут було безліч тіней померлих римлян і Кайден не розумів, чого вони чекають, на що Душа відповіла:

- Притягнення Безодні невідворотне. Золоте місто, що спочиває в глибині Безодні, реліквії, що перевершують розуміння - протягом двох тисяч років вони поринали в темряву, сподіваючись зробити більші відкриття.

Романтика та таємничість втраченої епохи. Приваблюючи своєю невідомістю, Безодня пожирала їх.

— Колись це було царство неблаганного і похмурого Аїда, але він покинув це місце, адже настає війна, про яку ти скоро дізнаєшся докладніше.

До того ж ти вбив його вірного триголового пса, за якого він захоче рано чи пізно помститися.

Кайдена поставив питання чому вони не можуть покинути це місце.

- Похмурі річки відокремлюють похмуре царство Аїда від світу живих людей.

- Перша річка - Ахеронт, через яку в старому човні перевозить тіні померлих старий перевізник Харон.

- Друга річка - Лета, що дає забуття: забуває всякий, хто випив її води, все на світі, навіть власне ім'я.

- Третя річка - Стікс, що оточує з усіх боків царство тіней. Тому найбільш непорушна клятва у безсмертних - клятва водами Стіксу, ніхто й ніколи не сміє її порушити.

Раптом після цих слів у Кайдена настало помутніння в очах і дике запаморочення, його тіло знобило і він почав втрачати свідомість, але Душа вчасно схопила його і обережно поклала на землю. Починаючи оглядати Кайдена, помітила на його правій руці зміїний укус і промовила собі:

- Так ти отруєний... це значно ускладнює завдання, але мені наказано тебе довести за всяку ціну, тому я не можу залишити тебе тут у такому стані. Доведеться відкласти на деякий час зустріч, плани змінилися.





Розділ 3

Привівши до тями Кайдена, Душа сказала, що їм потрібно дістатися до Кінополя, який так само відомий як |Місто Собаки|, там знаходиться хранитель отрут і ліків.

- Нам доведеться навідати іншу культуру, адже тільки там тебе зможуть вилікувати. Щоб дістатися туди, нам потрібно пройти тунелями, які проробив сам Апоп - в Єгипетській міфології величезний змії, головним завданням якого було поглинання сонця. Він був уособленням Хаосу. Головним змієборцем був Бог сонця - Ра.

У Книзі Мертвих описано.

- Він, великий Ра.
- Перемагає злого змія.
- Розрубє хребет його.
- І вогонь пожирає його.

Від усіх цих розповідей у Кайдена розривалася голова, але внутрішній голос безупинно повторював:

- Якщо ми горіти не будемо, хто тоді розвіє темряву, час новий повіяв крилом і раптом очі - спалахнули вогнем.

Душа відразу зрозуміла, звідки це в нього і вирішила промовчати, вдавши, що нічого не помітила. Підвівшись на ноги, Кайден запитав у Душі назву цих тунелів, на що вона відповіла:

- Беремо свій початок з Грішного тунелю, а за ним і буде фінальний Кришталевий тунель. Іди за мною, я проведу тебе до початкового тунелю, але в них проживає різна живність, тому ти будеш першим іти, а я за тобою. Заодно і опануєш базову підготовку, що зайвим не буде.

Підходячи до грішного тунелю, вони побачили згаслий смолоскип, що лежав на землі, який одним помахом руки Кайдена загорівся знову, поруч був павучий щит, зроблений з титаніту. Проходячи вузький перехід, вони натрапили на Варварів, їх було двоє - це люди, які для стародавніх греків, а потім і для римлян були чужинцями. У переносному значенні варвари - грубі, жорстокі люди, руйнівники культурних цінностей. Душа сказала, що вони намагаються пробитися до Золотого Міста.

- Це не в наших обов'язках зараз захищати реліквії, ми маємо мету, знищуємо варварів і рухаємося далі.

- І який у тебе план?

- Замани одного в прірву, тільки обережніше, не звалися звідти сам, другого я відволічу, не лети стрімголов прямо на їхні леза, спробуй здобути трофей.

Поки Душа випромінювала світло, Кайден був упевнений, що не пошкодує про вчинене - він кидає смолоскип у бік прірви, що помічає один із варварів, і поки той вирішив озирнутися, що ж це було, Кайден, підкрадаючись, вихопив з піхви його меч і швидким рухом ноги зіштовхнув Варвара, відправляючи його в небуття. Другий варвар, побачивши це, завдає удару, але Кайден встигає блокувати його павучим щитом і завдати смертельного випаду, проткнувши його груди.

Ледве відсапавшись після сутички, Кайден зі злобою звернувся до Душі:

- Ти ж казала, що візьмеш одного на себе, адже так?!

- Правильно, а ще я була впевнена, що ти справишся сам. Дай я гляну на цей меч, неймовірно, це ж Іберійська Фальката. Чудова зброя, та й виглядає красиво. Рухаємося далі. Цього разу обіцяю, що в стороні не залишусь.

Проходячи все глибше і глибше, вони натрапили на балку, на якій вниз головою, як сказав Кайден, «висів кокон», але він був підозріло величезним, це насторожувало.

- Це не кокон, Кайдене, маючи такі розміри у такому положенні спить Вурдалак. За народними повір'ями, вони виповзають уночі зі своїх могил, щоб висмоктувати кров живих людей, тобі на такого звіра ні в якому разі нариватися не можна, не встигнеш і оком моргнути, як він розтерзає тебе. Спробуй спритним рухом руки кинути Фалькату, потрапивши йому прямо по лапах, за які він підвішений до балки, у тебе буде лише один шанс, зроби це як годиться.

Розігнавшись, Кайден з усієї сили шпурнув Фалькату та так, що й сам не помітив, як від Вурдалака залишилися лише одні пазури, а сам звір канув туди, звідки і з'явився на світ.

- Шкода, це була єдина зброя, якою ми могли захиститися.

- Не перше і не останнє у твоєму житті, йдемо, ми все ближче до мети.

- Душа пішла по балці першою і різко зупинилася, далі вона присіла, щоб краще оглянути зазубрені, як пилки, пазури і промовила:

Гострі пазури встромляються в плоть.

Усмішка лінива і холод в очах.

Запас ніжної темряви, що від дідька дісталася.

Поки вбивав – вона дико сміялася.

Дивлячись як за жертвою смерть іде,

Ні втекти не зможеш, ні страх побороти

І навіть молитви врятувати не зможуть.

Гострі пазурі, розірвана плоть.

Кров біля хреста яскравою трояндою червоніє...

Піднявшись на повний зріст, вони продовжили свій вдалий перехід і раптом побачили по краях стін вздовж тунелю ліхтарі. Підійшовши ближче, щоб оглянути їх, Душа сказала, що ці ліхтарі зроблені з плакучої верби. Свіжозрізані гілки верби легко звільняються від кори, а через кілька днів сушіння вже бувають повністю готові до застосування. Дійшовши до спільної думки, що це чудове місце перепочити, вони розвели багаття і Душа запропонувала Кайдену розповісти трохи про себе.

- Розумієш, я така людина, багато думаю і намагаюсь багато робити. Намагаюся якомога більше допомагати людям, а вечорами, сидячи на ґанку свого будинку, вигадую різні історії. Після того, як всі давно заснули, я продовжував сидіти на тому самому місці і тихо дивився на зірки. Мені завжди було цікаво, чому Боги не нагородили людей різними здібностями для покращення життя. І найцікавіше, чому вони не дозволили нам злетіти. Невже вони так натякнули, що люди, які не мають крил, не повинні навіть намагатися? Вранці наступними днями народ дивувався, чому ж давній знайомий і носа з дому не показує. Вони думали, що я захворів, на що іноді відповідав: "Я здоровий, не хвилюйтеся!" Інші підозрювали в мені якісь душевні муки, на що завжди відповідав: «Не переживайте, все добре!» Але люди

продовжували приходити до мене й вибачатися. За що? Самі не знали. Говорив їм:

- Я не зможу торкнутися зірок, поки ваші серця не зроблять неможливе можливим. Будь ласка, як я повірив у кожного з вас, так і ви зробіть те саме для мене.

І я побачив, як стривожені очі засяяли вірою.

Подякувавши, я все ж зміг стрибнути вище за свою голову, так я і опинився на піку тієї самої гори. Там на мене чекали мої батьки. Вони відповіли і спитали:

- Ми бачимо твою рішучість. Але чи ти впевнений, що зможеш підкорити небеса?

Я відповів, що не прагну підкорити їх. У моїх намірах - торкнутися бодай неба власними, а не чужими ідеями. Вони сказали, що радять вибрати нове ім'я, а старе забути. Його пам'ятатимуть ті, хто мене знав там, унизу. А нове ім'я окрилить моє серце і зацікавить розум будького. Я повільно і тихо прощався з кожним, і, вже підійшовши до краю гори, обернувся на раптову тишу. Я спробував дострибнути ще вище, але серце більше не мало рішучості, її замінили сльози. Через мокру сердечну гіркоту я приземлився не на хмару, як планував, а на ялицю, де й заснув. Мене розбудила весела пісня молодії дівчини. Її пісня була така чиста і красива, легка і весела, що кожен мужчина із задоволенням слухав її. Вона сказала, щоб я підняв голову, витер смуток і стрибав, як ніхто цього не робив раніше. Її переконання були такі сильні, що мені вдалося торкнутися не тільки неба, а й самих зірок. З того часу їх усіх я хочу вберегти, саме тому я погодився на вашу пропозицію.

Розділ 4

Відпочивши біля вогнища та виливши всього себе, герої продовжили свій шлях. Раптом перед ними з'явилася ціла конструкція з різноманітних матеріалів, те, що їм довелося бачити, було шоком для двох - перед ними було повноцінне місто зі своїми ходами та виходами, місцевими жителями та багато сюрпризів. Кайдена схопила паніка, під час якої він кинув свій щит, який полетів прямо вниз і став поступово все глибше і глибше занурюватися в невідому субстанцію, на що Кайден вигукнув:

- Чудово, просто чудово... і як нам тепер подолати це чортове болото? Душа попросила його не панікувати, а обміркувати все детально:

- Так як бігти стрімголов з порожніми руками не варіант, потрібно навколо уважно все оглянути, повинна ж бути хоч якась підказка.

Помітивши ліворуч на краю тунелю креслення будівлі, вони розробили план, як далі бути.

- Тепер, Кайдене, слухай мене уважно, нам тут ці поріддя будуть точно не раді, в самому кінці цього мерзенного міста перехід у кришталевий тунель, але щоб дійти до нього, діятимемо так:

- Прямуємо в бік колони, обходимо її, за нею знаходиться кам'яний місток, якщо карта не бреше, там буде скриня, в якій буде знаходитися сагайдак зі стрілами і лук. Підібравши це все, пробігаємо кам'яний місток і біжимо прямо по дерев'яних переходах у їхній кінець. Там будуть сходи – спускаємося вниз, навпроти ще одні – теж униз. Опинимося в самому низу, де буде футляр, в якому лежить кільце Прихильності. Це кільце дасть достатнього опору та маневреності, тому що болото значно ускладнюватиме завдання переходів з місця на місце. Далі вирушаємо праворуч до каналізації, яка виведе нас до платформи, платформа працює за принципом ліфта. Піднімаємося по платформі вгору і з максимальною обережністю перестрибуємо з платформи на водяне колесо, яке приведе прямісінько до Акведука. Акведук - це споруда для проведення води каналом або трубою. Як правило, матеріалом для будівництва даної споруди є камінь, залізо або бетон. Ніякого особливого механізму для подачі води не було, адже з водоймища, що знаходиться високо, під природним кутом вода стікала в потрібне місце. Акведук позбавлений будь-яких декоративних деталей, оскільки головне його завдання – приносити користь. Проте, будівництво гідне захоплення.

Все зроблено у суворій відповідності до розрахунків. Деталі розташовані за загальним законом симетрії, без будь-яких відступів. Від Акведука піднімаємося на пагорб, де будуть розташовані два балісти, розстрілюємо Акведук, завдяки якому затопимо це місто чортам собачим. Будь готовий, що всі жителі цього дивного міста нас помітять, тому не рекомендується з ними зв'язуватися, оскільки наша мета – печера по центру насипу, вона буде одразу ж за нашими спинами від балісти, яка і виведе нас до наступного тунелю. Діємо швидко і обдумано, сподіваюся, ти мене почув. Вперед.

І ось вони рушили, все йшло легко. Кайден знайшов скриню з тим ж луком і стрілами, відтак за цим і футляр з кільцем, завдяки якому головний герой став спритнішим, і ось вони дісталися Акведука, як раптом у Кайдена знову стала розриватися голова, вени стали чорніти і розростатися по всьому його тілу, що було дуже помітно, процес зараження крові значно посилювався, часу було в обріз, треба було поспішати, адже кожен прожитий день, кожна прожита година та кожна прожита хвилина були на рахунок. Ось вони вже підібралися до балістів, Душа попросила стріляти по команді, адже тільки за рахунок злагодженої роботи ці творіння перетворюються на руїни. Перед пострілом Душа сказала:

- Ти ж розумієш, що якщо ми зараз це зробимо, шляху назад не буде. Готовий? На рахунок три.

І ось по команді «три» вони вистрілили зі зброї, тонни води нещадно стали виливатися на їхні будинки, болото почало розмокати і місто миттю стало йти на дно. Душа сказала:

- Забираємося звідси якнайшвидше, ми це зробили.



Розділ 5

Так персонажі опинилися в Кришталевому тунелі, їх переповнювала гордість за пройдений етап.

Позаду Душа встановила захисний бар'єр, через який не зможе пробратися жоден живий організм, вони продовжили свій шлях вже по новій локації з більшою настирливістю та можливостями. Душа спитала:

- Кайден, ти певен, що можеш іти? У Грішному тунелі мене злякав твій стан, потерпи, ми майже дісталися.

- Все гаразд, якщо ми не зволікатимемо і просуватимемося вперед, то на цей відрізок шляху мене ще вистачить, не турбуйся.

Так вони продовжили своє ходіння тунелем, все, що знаходилося в тунелі, викликало у Кайдена посмішку на обличчі...

- Яка ж краса, ці кристали, різновиди руд та корисних копалин.

І як тільки Кайден замовк, вони почули невдоволене шипіння й побачили трьох людиноподібних особин. Вони були прямоходячими, але їхнє тіло було вкрите гірським кришталем.

- Гірський кришталі - мінерал, чистий природний діоксид кремнію, безбарвний і прозорий різновид кварцу.

Починаючи з голови і закінчуючи гомілковостопним суглобом. На що Душа відповіла, що це Кришталеві шахтарі.

Ці істоти вразливі до сну.

- Якщо придивитися уважніше, то на уступі можна помітити, що ними командує наглядач, різниця між ними в тому, що у наглядача інший різновид кристалу, а саме аметист, його фіолетове забарвлення викликане порушенням кристалічної решітки і входженням в неї тривалентного заліза, що миттєво впадає у вічі. Всі вони озброєні і досить небезпечні, у шахтарів в руках як зброя, так і за сумісництвом робочий інструмент - списи, які мають магічні властивості, щоб процес роботи йшов швидше і не було скрутних моментів, а у наглядача це глефа, якщо шахтарі не коряться, то будуть негайно покарані. Ієрархія у чистому вигляді. Прямо за ними

знаходиться прохід, який веде безпосередньо до лігва варті.

- Саме він є останньою ланкою до нашої мети - твоєму одужанню та стану в цілому.

- Потрібно підготуватися, візьми в руки свій лук, який ми знайшли в скрині, витягни з сагайдаку стрілу і убий наглядача, чого б того не коштувало, далі я розберуся одна.

Після почутого Кайден зробив все, як йому наказали, і після влучного попадання точно в ціль тіло впало прямо перед очима шахтарів, герої привернули чимало уваги, що призвело до їх виявлення, істоти кинулися безпосередньо в бій і Душа, що є сили крикнула: 'Сомніум', як відразу ж все закінчилося не встигнувши початися, в одну мить їх ніби паралізувало, але насправді їх тіла набули тимчасовий спокій.

- Я ж казала тобі, Кайден, що їхня слабкість полягає у чутливості до сну. Вони працюють, не покладаючи рук і тому тільки мріють про відпочинок. Тепер негайно рухаємося вперед, доки вони не прокинулися.

Через кілька годин блукань цим нехитрим, але вишуканим тунелем, вони дійшли до кінця і ось він - Хранитель забутих руїн, який двома руками тримав алебарду і охороняв стежку до цілителя. Головним його завданням було не підпускати чужинців до священного місця.

- Лук та стріли тут явно не допоможуть, на ньому 'Білий обладунок'.

- Білі обладунки - це суцільні пластинчасті лати з полірованої сталі, що виблискували на сонці, але в нашому випадку від кристалів, що здалеку здаються 'білими'. Лицарство йшло до них дуже довго, а сама їхня

поява мала характер справжньої революції у військовій справі. Через це висока рухливість шийно-плечового поясу їм була не потрібна, через що на першому місці у них і виявилася захищеність, це був великий період в історії розвитку лицарського захисного озброєння. Прикраси в цих обладунках відігравали підлеглу роль, а головна увага приділялася досконалості ліній і форм, через що одягнені в них людські постаті цілком справедливо стали називати «скульптурою зі сталі».

- Можеш відкласти ідею щодо битви з ним, візьмемо його хитрістю.

- На його арені розташовані два скляні куполи: Перший купол - червоний, він відповідає за функціонування всього його організму; Другий купол - синій, чий потік охолоджує його після збудженого робочого дня знову знаходячи самовладання.

- Розбий їх і тоді Хранителю прийде кінець.

Кайден вирішив почати з синього купола, щоб позбавити його сил і як тільки він до нього підбіг, щоб розтоптати, тут же послідував замах алебардою, який був схильний на промах, голоси в голові Кайдена говорили: 'ще хоч трохи і від мене б нічого не залишилося. Він явно не хоче мене підпускати. Потрібно спровокувати його на руйнівний удар, та так, щоб він сам потрапив точно в купол'.

Не встиг віддихатися, як одразу надійшов новий удар, який був для Хранителя помилковим - він сам убив своє ж творіння, яке його підживлювало. Хранитель упав на коліно як цієї ж секунди головний герой перескочив до останнього куполу, але перш, ніж розбити його, Кайден сказав:

- Не підвести тих, хто собою закрив мене.

Після чого був удар кулаком прямо в купол життя,
Хранитель звалився на землю, а його серце перестало
битися.





Розділ 6

Після перемоги над Хранителем у Кайдена звело все тіло, розумові процеси відключилися і наприкінці він знепритомнів. Душа відразу підбігла, щоб допомогти, але всі її спроби були марними, вона зрозуміла, що отрута дісталася до мозку Кайдена, від чого пустила сльозу... Сльоза була настільки гірка, що пропалила крихтну дірку в землі, коштувало їй. тільки повернути голову в бік стежки, як побачила чорний до 2-х метрів зросту силует, чорний, як сама ніч.

- Провалюй звідси, якщо ти не в змозі мені допомогти!

- Почувши плач, я вирішив спуститися і подивитись наскільки скрутна ситуація і бачу, що без мене тут не обійтися. Адже я той, хто єдиний зможу подарувати йому друге дихання.

- Боже... невже ти...

- З темряви з'явився він – Анубіс.

- Все вірно. Мене попередили, що ви через небезпеку просуваєтеся до мого притулку, адже ті, до кого ти

Душа хочеш доставити Кайдена спостерігають звідусіль.

Ці небожителі спустилися до мене з проханням, щоб я йому допоміг, я погодився на пропозицію, але тільки за однієї умови - якщо він цього заслуговує. Саме я кликав його, коли його було підвішено ланцюгами до сталактиту у володіннях Ліліт. Всі його речі доведеться залишити тут, іди прямо за мною, зараз ми це й дізнаємось. Піднявши несвідомого Кайдена на руки, Анубіс ніс його прямо стежкою на Суд Осіріса. Проходячи стежку, Душа насторожилася від того, що з боків були гробниці, де знаходилися юрби народу, чекаючи своєї черги, і запитала:

- Як працює цей ваш Суд, що в ньому особливого, що це за процедура, скажіть мені, прошу вас!

- Це місце - горизонтальне коло, що відокремлює невидиму частину світу, і оскільки це коло одностикається з межами темряви і світла, його можна вважати спільним для всіх, доводиться бути однаково пильним і вдень і вночі, адже після смерті проводжу людину на цю процедуру Я. Ось ми й прийшли – Зал двох Істин.

Стежка привела прямісінько до залу, який не дозволено бачити людському соціуму, лише поодинокі мають право заходити і кожен сам несе відповідальність за свої діяння. Зал був величезним приміщенням, зробленим із глини та піску, паралельно прикрашений на самих стінах коштовностями та з численними ієрогліфами. У самому залі були ваги. Поклавши Кайдена на Єгипетський стіл, який весь був прихований золотом і на всю велику кількість столу був намальований скарабей. Анубіс попросив, щоб Душа закрила очі й розплющила їх тільки тоді, коли він про це скаже. Вона підкорилася і

через кілька хвилин їй сказали, що вона може їх відкрити і бачити видовище сама. Перед нею постала така картина - Анубіс, який в одній руці позаду терезів тримав перо Маат, а в другій руці серце Кайдена, сказав:

- Ці ваги показують не справи його, а інтелектуальний багаж, Знання та Мудрість, здобуті ним за життя. Зараз я покладу перо на одну чашу, а серце на другу, і якщо серце здасться рівним чи легшим, то я визнаю його праведником і удостою посмертного життя, але якщо ж серце виявиться важчим, то я визнаю його грішником і його тіло буде на похоронному обряді.

У прямому значенні цього слова почався момент Істини, зважуючи все від початку і до кінця, коливаючись то вгору, то вниз - ваги стали на своє вихідне положення.

- Ваш Кайден був однак на межі ... але дещо все-таки в ньому є. Заплющ очі знову.

Через пів хвилини Душа відчула, як її схопили за зап'ястя, вона дуже перелякалася і не чекаючи моменту, щоб розплющити їх, знову зробила це без команди і побачила усміхнене обличчя Кайдена від того, що він знову може бачити і відчувати все, що відбувається довкола нього.

- Відклади руку вбік і відійди від нього на деякий час, він повинен повноцінно отямитися, ти побачиш, коли йому стане краще. Сподіваюся, Суд ухвалив правильне рішення.

- Як таке можливо, що на його грудях немає жодного рубця?

Як тільки Анубіс хотів розповісти про це, то цієї ж хвилини з'явився перед ними на своїх двох Кайден і насамперед запитав:

- Виходить, ти врятував мене... що я можу для тебе зробити?

- Це ще не все, зроби дихання рівним і зафіксуйся в одному положенні.

Не встиг головний герой щось сказати, як відчув, що з нього витягають отруйну зелену оболонку змії, потім Анубіс простяг склянку із зіллям для фільтрації та очищення крові. Головний герой без вагань випив цю рідину.

- Від тебе нічого не вимагається, Кайден, мені варто сказати тобі всього одну річ, незважаючи на те, що я тобі подарував друге життя, ти все ще маєш скверну у своїй голові... щоб її повноцінно позбутися, тобі потрібно знайти шолом братерства безмовного смутку, що знаходиться у місті Верген, після чого наповнити його кров'ю Святого Паломника, який за повір'ями був убитий у центральному фонтані, змішавшись із водою цього міста, посланцями Ліліт – Суккубами.





Розділ 7

Почувши Анубіса, Кайден вирішив, що після того, що відбувається, не можна зупинятися, адже ще одного шансу більше не буде. Головний герой подякував цілителю і перш ніж піти, почув:

- Шолом, наповнений кров'ю святого, має бути на тобі, а твоя супутниця залишається зі мною.

- Душа ... але чому?

- Нехай вона сама відповість тобі на твоє запитання. Як закінчите, прохід до Вергену знаходиться праворуч від тебе прямо за ворітьми. Згадай, заради чого ти все це почав.

- Тут же всупереч численним питанням від Кайдена Душа простягла меч зі словами:

- Візьми, це меч правосуддя. Зроблений він із білого золота, після кожної переможеної нечистої сутності саме цим мечем, на Землі людьми буде зроблена одна добра справа, без брехні та агресії з чистими намірами. Мені туди йти не можна, Суккуби впливають на підсвідомість, якщо вони до мене доберуться, то осквернять мене, в моєму випадку краще триматися від них подалі, вибач, я не можу так ризикувати.

- Так... хто ж ти нарешті?

- Я - образ тієї самої темно-русявої дівчини з глибокими карими очима зі шкільних років, яка підтримує тебе попри все. Прощай і бережи себе.

Розвернувшись і підійшовши до воріт, розвішаних різноманітними сортами квітів через те, що кожен, хто знаходився в цьому місті, знайшов вічний спокій. Кайден відкрив їх і залишив приміщення, далі його шлях продовжувався наодинці. Перше, що побачив головний герой - два дерева по краях дороги, ці дерева були вкриті лозою, а саме диким виноградом, їх лози тягнуться високо і іноді душать дерева у своїх обіймах. Підійшовши до одного з цих дерев, він побачив щоденник на землі, відкрив його. Там був запис:

„Це більше схоже не на місто, а на маленьке поселення, яке заснували Тесінди, ті самі дикуни в поєднанні з примітивною культурою привласнювали те, чого не можуть довести до досконалості, вони є майстрами полювання і скритності, через що їх і ненавидять і саме це дозволяє їм вистежувати відповідні цілі. Вони люблять підлі засідки, а самі збираються в маленькі групи, щоб не привертати увагу, найчастіше одягнені в легку броню, яка не утруднює рух. Кам'яні будинки вирубували прямо в скелях, що додало архітектурі Вергена неповторний стиль. Містечко лежало на важливому торговому шляху: через нього проходила одна з доріг, що йдуть углиб країни. На околицях намагалися заселятися простолюдини, але всі вони впали від рук Тесиндів, від їхніх збудованих сіл залишилися одні згарища. „Мандрівник, де б ти не знайшов цей щоденник, то знай, мене більше немає в живих, після прищестя Суккубів була вирізана вся частина Вергена“. Підступні і

підлі створіння спокушали як приїжджих, так і самих Тесиндів для того, щоб знайти людину, що втекла з їхнього царства, не попадайся їм на очі, але якщо все ж таки потрапиш, то більше не зможеш без чиеїсь допомоги впоратися з собою. Суккуби виглядають як привабливі молоді дівчата, проте фактично вони не мали конкретної статі і є безстатевими, адже є і чоловічий аналог Інкуби. Ти їх побачиш по баранячих закручених рогах і копитах замість ніг. Як і належить суккубам, вони часто ходять топлес. Тіла спокусниць бувають розмальовані фарбою. На одному з їхніх пальців є тигровий перстень". У цей момент над головою Кайдена пролетіла та сама тварюка, крім того, що було в щоденнику, вона мала хвіст і перетинчасті крила. Від переляку Кайден побіг в одну з вирубаних кам'яних будівель, яка була поблизу, на щастя, двері були відчинені. Безцеремонно головний герой увірвався в чужий будинок, після чого зачинив двері всередині на засув.



Розділ 8

- Невже воно мене помітило? Здається, хвилювання починають поглинати мене, треба віддихатись і згадати що у всіх свої труднощі і свій обсяг сил з ними справлятися. Молю самого себе не порівнювати і не засуджувати з чужими життями.

Раптом він почув, що в будинку хтось плаче, плач доносився з кінця будинку, що складався з прямого довгого коридору та трьох величезних кімнат. Перш ніж піти прямо до джерела звуку, головний герой вирішив оглянути кожну з них. У першій кімнаті, що знаходилася в лівому ганку, пройшовши трохи вперед, на підлозі навколо були розкидані іграшки, стояло одне дитяче ліжечко, а друге для підлітка, так само великий стелаж і дзеркало для середньостатистичного зросту. Стіни були обклеєні бірюзово-зеленими шпалерами і на кожен сантиметр були різнокольорові сліди точно, ніби розмалювали дитячі руки гуашшю і кожна дитина підходила, щоб залишити свій слід в історії. Плач підсилювався.

- Це явно не дитяча істерика, можливо, мати переживає їхню втрату. Перш ніж піти до неї в центральну

кімнату, мені потрібно оглянути кімнату, яка знаходиться в правому ґанку навпроти.

- Перебігши до неї, Кайден відразу відчув запах парфуму - ніжний запах орхідеї, в кімнаті висіли картини - живопис, стояло одне велике двоспальне ліжко, шафа, що вміщає в себе одяг для різних часів року, димчастобілі стіни і прозорий тюль. Все разом оточує кімнату оболонкою затишку і комфорту, це була маленька обитель. Настав час навідати жінку.

Вийшовши назад у коридор і неспішними кроками просуваючись до центральної кімнати, він схопився за ручку дверей і почав її повільно відчиняти. Відчинивши двері навстіж, головний герой зрозумів, що в кімнаті ніяких предметів інтер'єру немає, тільки стіни кольору аквамарин і застелений теплий, коричневий килим, а на ньому сиділа на колінах та сама жінка в балахоні, повернена спиною. Питання не змусило себе довго чекати:

- Вам чимось допомогти?
- Хто ти, скажи своє ім'я!
- Але навіщо це вам, дозвольте мені підійти ближче.
- Було б добре, тільки не намагайся підняти мене і зачини за собою двері.

Зробивши все це, Кайден вже стояв за спиною жінки, перед якою на килимі лежала рамка з фотографією, на якій було зафіксовано двох хлопчиків.

- Тримайтеся.

Далі він поклав їй руку на плече, щоб якось заспокоїти, але почав відчувати в собі погані імпульси, потім промовив сам собі: «Яка ж дивна енергетика... тут явно щось не так, треба забиратися звідси, терміново».

Прибравши свою руку, він розвернувся до виходу і, зробивши всього чотири кроки, почув навздогін хрипле:

- Стій! Почекай. Допоможи мене, будь ласка. Я хочу на згадку забрати амулети своїх дітлахів, які залишилися висіти на їхніх шиях, це все, що від них залишилося.

- Де ж вони?

- У конюшні, буквально 200 метрів від цього будинку.

- Що означає від цього?

- Кхм... хотіла сказати від мого. Я зараз підіймусь на ноги, сподіваюся, тебе не збентежить те, що ти побачиш на моєму обличчі.

Піднявшись на повний зріст, жінка розвернулася в бік Кайдена, на її обличчі була Венеціанська карнавальна маска, маска блазня, але не проста, а дволика, одна сторона була білою - що символізує радість, а друга чорною - символізуюча смуток, і все це вкрите золотистим контуром і зверху прикрите каптуром.

- Чому ви в масці і все ваше вбрання повністю закриває тіло?

- Після нальоту всякої живності я дуже постраждала, мені соромно перед кимось за свою шкіру, приблизно через 5 хвилин ходьби ми будемо на місці і більше ніколи з тобою не побачимось. Обіцяю.

Зовнішній вигляд жінки Кайдена дуже збентежив, але він був вірний своїм словам і вже не міг від них відмовитися.

- Ведіть. Не смійте мене обдурити.

Вийшовши з обережністю з дому, вони просувалися вглиб міста дворами, весь антураж міста здавався однією суцільною розрухою. Рухалися вони пліч-о-пліч, вітер був запекло сердитим і розвіював одяг жінки на ходу. Вже перед входом у конюшню жінка попросила зупинитися,

щоб поправити одяг, Кайден задер голову вище і йому виднілися відблиски кривавої води на сонці.

- Так це ж...

І в цей момент вітер повіяв з незвичною різкістю, що дало Кайдену побачити на лівій руці середнього пальця жінки кільце трохи більшого розміру і на цьому моменті головний герой запанікував.

- Тигровий перстень... Пастка!

З маски пролунав рик, назовні з одягу жінки на волю вирвалися крила, з обличчя злетіла маска, а під нею було понівечене обличчя, ніби облите окропом. З даху конюшні тараном вирвалися ще дві демонеси, без одягу в їхній звичній формі, лише довге волосся закривало груди. Пролунав зловтішний сміх, і одна з них сказала:

- Ти дійсно подумав, що тобі вдасться втекти від нас? Ха-ха-ха, який же наївний хлопчик. Тепер ти наш, ніхто більше не прийде до тебе на допомогу.

Як тільки бестії кинулися до Кайдена, невідома ударна хвиля відкинула головного героя з такою силою, що той пробив собою дерев'яну стіну конюшні, залетівши прямо в тюк із сіном, що призвело до короткочасної втрати свідомості.



Розділ 9

Кайден отямився від гучного дзвону кольчуги об землю. Розплющивши очі, побачив когось, що стоїть перед ним. Головний герой подумав: 'Невже це сам ангел...'

Він був прямоходячим і кремезним, одягнений у попелясту броню, мав маску на все обличчя з металічною решіткою замість рота, меч на який не можна було просто так подивитися через чисте світло, що могло призвести до сліпоти, ремінь у пряжці, в якому фіксувалися два мечі тичкового типу з дамаської сталі, м'які чобітки з ошатною вишивкою, а також зверху мав мантию з капюшоном і бойові східні рукавички, на яких кріпилися металеві пазури замість кінчиків пальців. Але найбільшою особливістю були величезні розмашисті білі крила, які означали перевагу. Він сказав:

- Одягай ці обладунки, це наша броня хранителів, виглядатимеш як ми.
- Але як тебе звуть?
- Бйорн. Я - хранитель, а точніше, один з них, саме я нестиму відповідальність за твою безпеку.

Він дав 10 хвилин на те, щоб Кайден одягнувся, єдина між ними була різниця в тому, що Кайден не мав крил. Після чого, хранитель став на коліно, опустив голову і простяг у двох руках той самий шолом, наповнений водою, змішаною з кров'ю. Кайден цю ж хвилину прийняв від Бьорна цей шолом і одягнув на себе. Настало величезне полегшення. Бйорн сказав:

- Тепер, коли ти повністю споряджений, я хочу тебе познайомити з нашим світом.

- Але як щодо тих, якщо їх можна так назвати 'жінок'?

Бйорн зробив крок убік, а за ним лежали тіла цих дів з відірваними крилами та відкритими очима на холодній землі.

- Ти це зробив сам? Щодо їх у мене більше нема питань.

Хранитель лівою рукою простяг на всю ширину свою мантию і там утворилася дзеркальна рамка, що світилася - це був розрив у просторі-часі неприродного походження, що дозволяє матеріям миттєво переміщатися між двома точками. Бйорн сказав:

- У тебе є пульс, отже, у нас все ще є мета. Вперед, мені варто тебе познайомити зі своєю сім'єю.

Нахиливши голову, Кайден перетнув межу portalу, опинившись на півострові під назвою «Президія». На цьому півострові були збудовані будівлі вздовж вигнутої стіни кільця, що, за задумом, вписується в навколишнє середовище.

Президія - серце всієї Цитаделі хранителів. Десятикілометрове кільце, що є центром, своєрідним наріжним каменем Цитаделі, служить домом усім хранителям. Інтер'єр президії відповідає планеті-саду

вищого класу. Не була втрачена жодна деталь, у наявності: зелені луки, дерева (у тому числі і вишневі), вежа цитаделі прикрашена сакурою, велике прісноводне озеро, штучне сонячне світло, хмари та легкий бриз, за допомогою обертання підтримується комфортна гравітація 0,3 G (1 G на землі). Президія проходить своєрідний скорочений цикл день-ніч, при тривалості ночі в шість годин. Знамените озеро Президії служить резервуаром, незалежним від систем водопостачання різних секторів. Природно, вода в озері попередньо очищається від бактерій, здатних викликати хворобу або алергічну реакцію. І в самому серці всього - вежа Цитаделі, місце, де Рада Цитаделі із загартованих хранителів і одного старійшини дають аудієнцію всім своїм братам і сестрам і приймають рішення, що впливають на життя всього простору Цитаделі. Після побаченої краси, у Кайдена відвисла щелепа, ще довгий час головний герой дивився навколо і до останнього не міг повірити в побачене, промовивши вголос:

- Так от кому потрібна моя допомога в битві, тільки про яку саме битву йтиметься і з ким?

Бйорн звернувся до Кайдена, сказавши, що старійшина терміново хоче їх побачити.

- Пішли, рада нас чекати не буде.

Підійшовши до входу в Цитадель, головний герой побачив варту з двох смарагдових хранителів, на що Бйорн сказав йому:

— Так одягнені тільки ці двоє, у разі нападу на наш півострів вони будуть першими, хто зобов'язаний будь-що захищати Старійшину, адже смарагдовий обладунок не перемаже жодна магія. Один із сторожів зупинив

Бьорна та Кайдена і попросив назвати пароль, Бьорн сказав:

- Séquito (з іспанської – Світа).

Щойно у головного героя постало питання, тут же Бьорн перебив його:

- Не квап події, все дізнаєшся, як тільки Старійшина на офіційно прийме тебе в наші ряди. Приготуйся до ритуалу.

Двері Цитаделі були зачинені на замок безпеки, і тільки завдяки паролю можна їх відчинити. В іншому випадку, якщо двері були заблоковані через небезпеку або по причині поломки, то її можна було відкрити завдяки спеціальному гелю під назвою Бруно-Гель, який видавався раз на тиждень тільки тим, хто захищає інтереси і бере участь на всіх заходах Президії. Увійшовши всередину Цитаделі, Кайден побачив безліч ресторанів, барів та розкішних місць відпочинку, які розташовуються не лише на нижніх, а й на верхніх рівнях станції. Сама ж Цитадель мала двадцять поверхів, так само там були офіси та резиденції, які не розділялися стінами. Така відкритість ніяк не позначається на зростанні злочинності - вся територія, як Цитаделі, так і Президії, знаходиться під контролем засобів спостереження та посилено охороняється Службами Безпеки, які поділяються на чотири категорії:

1. Відділ громадської безпеки - складається з одних офіцерів хранителів і реагують на події всередині Цитаделі.
2. Відділ розслідувань - складається зі слідчих, котрі займаються пошуком злочинців.
3. Відділ митного контролю - займається оглядом пасажирів та вантажів, які прибувають на Цитадель.

4. Відділ патрулювання - займається патрулюванням по всій території Президії.

Сама ж служба безпеки перебуває у підпорядкуванні Ради Цитаделі. Служба Безпеки налічує вісімдесят тисяч хранителів, які забезпечують порядок на всій території. На двадцятому поверсі Цитаделі, де розташована сама рада, знаходиться стикувальний шлюз, в якому є човни для аварійної евакуації членів Ради. Проходячи через всю красу оточення, Бйорн і Кайден увійшли в ліфт, який менше ніж за п'ятнадцять секунд піднявся до останнього двадцятого поверху, і ось перед ними постала величезна зала, де навколо стояли сімнадцять загартованих у боях хранителів і прямо по центру біля голографічної карти світу із Жезлом в одній руці стояв Старійшина, який сказав:

- Підійдіть ближче, діти мої, я маю безліч запитань до новоприбулого.

Переступивши поріг зали, Старійшина попросив Бйорна відійти вбік і похвалив його за успішний захист і супровід головного героя.

- Що ж, Бйорн, будеш нагороджений почесною нагородою в якості недоторканості для всієї Служби Безпеки, я повідомлю їх про це. Але як щодо тебе, хлопче, яке твоє ім'я?

- Кайден.

- Ох, це ім'я мені дуже знайоме.

Пролунало зустрічне запитання Старійшині від чого той приємно здивувався.

- Мені подобається твоє нахабство, Кайден. Мое ім'я Азар. Ми всі між собою рівні і обходимося одним лише ім'ям. Так от, до діла, нам усім дуже цікаво, який був

твій шлях тернистий, щоб потрапити сюди, розкажи нам про нього.



Розділ 10

Кайден розповів свою історію. У Ради виникла маса питань – починаючи з того, яким чином йому вдалося вижити. Після почутого Азар попросив показати, на що Кайден здатний.

- Підійди ближче.

Головний герой зробив три кроки вперед.

- Ще ближче.

Зробивши ще один крок, Азар кинув на підлогу прозору магічну кулю. Залежно від типу магії, який демонструє

чудотворець, куля показувала в собі саме ту стихію, яку опановують, після чого Азар звернувся до Кайдена:

- Дій, маестро.

Зібравшись із силою думки, Кайден витяг у правій долоні червоне полум'я, а сама куля загорілася зсередини.

- Досить. Значить, кажеш, що все це тобі дісталось від них?.. Це зіграє нам на руку, прихована зброя масового ураження. Направивши його в правильне русло ми зможемо перемогти, вщент спопеливши цих бісів.

- Але яким чином?

- Дай мені час трохи подумати над цим, припускаю, буде готово, коли ви виконаєте всі завдання, які будуть вам доручені, але спочатку приступимо до ритуалу.

- Зачекайте, дозвольте поставити вам питання щодо Жезла?

- Задавай. Твоє право.

- Що це за Жезл і як він працює?

- Вітой Жезл під назвою "Реліквія Угоди". Я дістав його від минулого Старійшини у спадок, у разі нападу на Президію, одним швидким помахом руки, місто накриє куполом, яке вкриє нас від загрози, але тільки в тому випадку, якщо нас не захоче відвідати хоча б один із Герцогів... Приготуйся зняти своє верхнє вбрання, не хвилюйся, ти маєш справу зі справжнім адептом. Розпочинаємо.

Схопивши Кайдена за зап'ястя, Азар відвів його до сусідньої кімнати, в якій стояла кріокамера, кімната була холодною, не мала вікон і була покрита пінополістиролом, в якій запанував туман по коліно через роботу ультразвукових апаратів для переробки сухого

повітря, вода в агрегаті під впливом звукових коливань розщеплюється на дуже маленькі частинки, потім вологе повітря за допомогою вбудованого вентилятора розноситься по всьому приміщенню. Туман з'являється тільки в тому випадку, якщо у випарах міститься велика кількість води, температура, при якій трапилося таке явище, називається "точкою роси".

- Зараз, Кайден, тобі слід увійти всередину цієї капсули, попереджаю, буде боляче, адже твоє тіло проткне сім голок, по три голки в ряд в найширші м'язи спини по обидві сторони і одна голка увійде в шийний хребець, а як відомо, шийний відділ найбільше схильний до травм адже там скупчення артерій і вен, що беруть участь у забезпеченні головного мозку киснем та живленням, тому, попрошу тебе не ворушитися, щоб не зачепити життєво важливі органи.

- Що у цих шприцах?

- Мутаген.

- Навіщо це потрібно?!

- Тільки завдяки зміні твоєї ДНК, ти зможеш долати невимовні труднощі, з якими зіткнешся в майбутньому, справа має серйозний характер підвищеної складності, таким чином, мутації є матеріалом для природного відбору. Або ми знищимо зло, або зло знищить нас. Повернемося до справи, заходь у кріокамеру і скажеш, коли будеш готовий, після процедури не забудь назад одягнути мантию.

- Готовий.

Миттєво після відповіді та входження в тіло сторонніх предметів, головний герой застогнав так, що всю Раду від гучного звуку оглушило. Після відкриття кріокамери, Азар

упіймав Кайдена, який падав обличчям униз від занепаду сил. Старійшина промовив:

– Тепер ти один із нас. Розумію, це досить таки неприємна процедура, але ти молодець, що витримав, адже жакливе теж буває у своєму роді досконалим...

- Чому... чому ми все це повинні відчувати. Хіба не можна дійти компромісу?

- Знаєш, темна сторона на те й темна, поки вони живуть минулим, а саме війнами, хворобами, розрухою, то ми своєю чергою дивимося в майбутнє, науку, розробки та технології. Вони нічого не знають про таке, як гуманність, це слово їм невідомо споконвіку.

- Але що таке вчинили люди, для чого вони їм?

- Поневолення найсильнішої ланки еволюції. На це вони дивляться крізь призму своїх переконань, нібито люди, кровожерливі створіння, всі помисли яких спрямовані на підпорядкування і знищення собі подібних. Але насправді в усьому цьому є своя романтика... З того часу, як Земля обертається навколо Сонця, поки існує холод і спека, буря та сонячне світло, доти існуватиме й боротьба. У тому числі серед людей та народів. Якби люди залишилися жити в раю, вони згнили б. Людство стало тим, яким воно є завдяки боротьбі. Хто хоче жити, той повинен боротися, а хто в цьому світі вічної боротьби не хоче брати участь у бійці, той не заслуговує на життя. Підемо в зал, слід обговорити план дій далі, потім підеш відпочивати.

Зайшовши до зали, першим, на чому акцентував увагу Азар, була словесна суперечка між хранителями. Він, подивившись на оточення, грізним поглядом крикнув:

- Усім мовчати!

- Але Старійшина...

– Нічого не хочу чути. Ви повинні бути одним цілим, щоб там не сталося. Зараз слухаємо усі мене.

У пориві гніву Бйорн сказав.

- Гострий язик сам по собі нічого не вартий, якщо в ньому немає серцевини - мудрості.

Старійшина був обурений цими словами, адже він завжди намагався витискати максимум з себе.

- Бйорн, я знаю ось уже досить тривалий час твій характер. Попрошу всіх присутніх вислухати мене, якщо ми хочемо перемогти, хай навіть якщо не у війні, то хоча б у битві.

З цього моменту всі уважно стали слухати Азара.

- Напевно, ви вже знаєте, що ми зіткнемося практично з усією Псевдомонархією демонів. Вони поділяються на кілька класифікацій:

- Жерці.

- Наближені.

- Герцоги.

- Усього жерців троє і до кожного закріплено свою расу.

1. Біси та Ноли, їхній ватажок – Агласіс.

2. Інкуби та Суккуби, їх ватажок - Веборез.

3. Збирачі, їхній ватажок – Вассаго.

- Наразі нас турбує це тріо, те, за чим вони стежать, має бути в наших руках, адже без інгредієнтів про архідемонів можете навіть не думати, без есенції від нас не залишиться і мокрого місця.

Кайден перебив промову.

- Вибачте... без чого?

- Есенції. А точніше – трьох. Це основа всіх алхімічних сполук, які зберігаються у пляшках, до складу яких входять безліч компонентів, включаючи трави,

мінерали та хімічні каталізатори. Мікстура небезпечна, перед вживанням варто провести дистиляцію.

Бйорн запитав:

- Ви всі ці, якщо можна сказати так "препарати" вколюєте нам?

- Так. Завдяки такому, як я назвав "ритуалу", ваші розумові та фізичні показники посилюються.

Один із хранителів крикнув:

- Конкретизуйте, де знаходиться кожен із ватажків та хто за яку есенцію відповідає. Не зволікаючи, Азар перерахував:

1. Агласіс - мешкає в диких землях і спостерігає за есенцією впливу.

2. Веборез – мешкає у забутому святилищі та береже есенцію могутності.

3. Вассаго - мешкає в ілюзорному світі і слідує за есенцією прозоріння.

Також Старійшина додав:

- Будьте підготовлені і дуже пильні, до першої істоти ви вирушите завтра, добиратися до кожної локації ви будете через квантову телепортацію. До завтрашнього дня все буде готово, так само повторний збір Ради відбудеться завтра о 12:00, попрошу нікому не затримуватися. Проведіть залишок вільного часу з розумом і не забудьте про Свиту. Береже вас Творець.





Розділ 11

Спустившись до апартаментів Бьорна, які знаходилися на третьому поверсі, у Кайдена крутилася думка, кого під словом Свита Азар мав на увазі. Переступивши поріг вхідних дверей, на стіні в передпокої висіла шкіра лева, шпалери були в стилі "Ретро", пройшовши далі в одну єдину кімнату, де стеля і стіни були обклеєні білими шпалерами з текстурою - вони мали оригінальний вигляд. Біле невелике вікно виходить на південну сторону, тому в кімнаті завжди багато світла, на вікні висить білосніжна тюль. Ліворуч стоїть світле двоярусне ліжко, збоку від ліжка розташований робочий стіл, на якому були різноманітні документи, а також кубки, перед столом висіли безліч грамот, медалей та фотографій з його товаришами, які з'єднані однією червоною ниткою, виплітаючи форму щита. Далі - книжкові полиці та шафа для білизни. По правій стороні стоїть невелика платтяна шафа з дзеркалом, а поруч металевий ящик для різних речей.

Хранитель звернувся до Кайдена:

- Бачив зацікавленість на твоєму обличчі, коли ти дивився на мою стіну, де висить якщо можна так сказати "життєвий шлях", це пам'ять про минулі часи, що мотивує мене йти вперед, щодня, крок за кроком. Навіть коли ти

думаєш, що все скінчено, пам'ятай, через що тобі довелося пройти і щоразу тобі це вдавалося. Декого з фотографій вже немає в живих, але вони живуть десь глибоко всередині мене... У серцях близьких зберігаємо нашу сміливість.

Бйорн став складати в металеву скриньку своє спорядження і перед тим, як приступити до відпочинку, сказав головному герою, щоб той не затримувався і не проводив багато часу в роздумах. Кайден прислухався до його думки і через малий проміжок часу слідом за хранителем ліг відпочити. Проспавши всю ніч, вранці без поспіху вони почали збиратися, щоб піти поснідати в їдальню, яка була на другому поверсі. Увійшовши в їдальню і перекусивши яєчною, запивши томатним соком, Бйорн сказав Кайдєну, щоб той уважно запам'ятав дорогу. Питання не змусило себе довго чекати:

- Де знаходиться ця "Свита"?
- Храм, за п'ятсот метрів від Цитаделі.

Прибувши на місце, вони побачили храм неймовірної краси. Будівля зведена зі справжнього мармуру, мала сто п'ятнадцять метрів завдовжки і сорок шість метрів завширшки, дах підтримувало сто двадцять сім периферійних колон, які досягали тринадцять метрів заввишки і стояли у два ряди, формуючи широкий церемоніальний прохід навколо целли. Усередині знаходилися барельєфи і картини, прикрашало це все позолочене оздоблення, також вітвар Свити по центру храму зі слонової кістки, а в самому кінці чекала і сама Свита, підійшовши ближче, вони перед нею стали на коліно, а сама дівчина сказала:

- Думаю, ви розумієте, з чим вам доведеться мати справу в цій війні, я рада, що ви вирішили мене навідати.

Сама ж Свита виглядала чудово, це була дівчина з відмінними рисами - войовничість, грація, вихованість, внутрішній стрижень, завзятість, самостійність і незалежність. Після побаченого, Кайден пошепки сказав Бйорну:

- Тепер мені стає зрозуміло, чому ви вважаєте її своїм ідолом.

Свита продовжила промову:

- Що б з вами там не сталося, з боку я спостерігатиму за вами, у фінальній битві мені доведеться оберігати вас від їхніх проклять, які вони спробують накласти при кожному зручному випадку, щоб ви не збожеволіли. Тут Бйорн втрутився.

- Невже ви будете в цьому брати участь? Але ж це небезпечно! Ми не можемо так ризикувати.

- Ще як можемо. Я така сама "частина корабля" як і всі ви і хочу, щоб ви пам'ятали, що буде нелегко, але ми обов'язково впораємося. А тепер, Бйорн, покинь на кілька хвилин храм, мені треба поговорити з новоприбулим, який нещодавно став одним із нас, особисто.

Після цих слів Бйорн став на повний зріст і залишив храм, нічого не сказавши, а лише зробивши кивок. Оглянувши Кайдена з ніг до голови, Свита попросила дивитися їй прямо в очі і запам'ятати:

- За стільки років я навчилася бачити різний типаж людей наскрізь та бачу, як тобі буває важко, але коли ти сумніваєшся, пам'ятай, що під час твоїх сумнівів оточуючі заздрять твоєму потенціалу. Ти зміг і далі зможеш справлятися з усіма труднощами, так само щодня кувати себе нового, досконалішого, не дозволяй думкам заволодіти тобою, не дозволяй нікому збити тебе зі шляху. Всі твої муки всього лише в голові і не більше, цінуй

те, що маєш зараз. Не знецінюй себе і те, що ти вже зробив і досяг, не опускай руки, я вірю в тебе і твою справу. Ти вижив, бо вогонь усередині тебе горів яскравіше, ніж довкола тебе.

- Але звідки Ви про це знаєте?

Свита з цього приводу не промовила жодного слова, а лише простягла кулон. У головного героя швидко перервало дихання.

- Так це ж Світло Вечірньої Зірки.

- Значить, ти розумієш, чому саме в твої руки я його віддаю. Кулон не тільки має магічну силу і здатний прогнати темряву, а також завдяки йому ти зможеш закликати мене на допомогу в екстремній ситуації, лише доторкнувшись до нього двома руками.

- Це честь для мене.

- А тепер, іди в Цитадель, вам незабаром потрібно вирушати на пошуки.

Одягнувши на шию кулон і сховавши його під мантию, Кайден вийшов. Біля вхідних дверей храму на нього чекав Бйорн і вони разом пішли назад до Старійшини на призначений час. Ось як пробило 12:00, усі хранителі, зібравшись знову нарівні з Азаром, почали готуватися до першої вилазки, один із загартованих хранителів, якого звали Ульвар, дав головному герою до рук їхній легендарний меч, який раніше під час зустрічі з Бйорном засліпив його.

- Що ж таке сталося, що тепер він для мене здавався цілком звичайним?

Азар крикнув щосили:

- Мутаген синку, мутаген! Не забувай, що ти тепер один із хранителів і носи це звання з гідністю. Тепер же,

коли всі готові, мені потрібно сказати вам кілька речей, де б ви не знаходилися і в якій б скруті не були:

1. Тільки ті, хто робить абсурдні спроби, зможуть досягти неможливого.

2. Виходьте за звичні рамки, досліджуйте себе, свою творчу сутність і дивіться, що відбуватиметься.

3. Страх - це покинуте звалище, де під палючим сонцем всихають наші мрії.

4. Немає таких ям, де б не знайшлося місця для щастя, і в цьому, напевно, і полягає вся таємниця виживання роду людського.

5. Життя вчить тому, що іноді збуваються навіть найнесподіваніші повороти сюжету. Тепер у мене все. Станьте в коло пристрою, візьміться за руки, як тільки ви це зробите, я активую квантову телепортацію.

Двадцять хранителів зробили круг і заплющили очі, Кайден сказав, що так і не зміг з усіма познайомитися ближче, на що Азар з гумором відповів:

- По ходу справи розберешся, не втрачай лише віри.

Старійшина натиснув на кнопку і воїни миттєво зникли.





Розділ 12

Впавши з триметрової висоти, хранитель, якого звали Пірр і який є майстром збройової справи, застогнав:

- Боже правий... все тіло ломить. Старійшино, невже не можна було більше часу приділити ось цій штуковині?!

Коли всі піднялися на ноги, Азар сказав:

- Тут із тобою повністю згоден. Ще кілька таких падінь і комусь із нас явно знадобиться лікар, до речі, лікарю, ви цілі?

Ім'я лікаря було Олаф.

- Так, зі мною все гаразд. Дайте мені пару хвилин і я огляну інших.

І ось коли лікар почав оглядати решту хранителів, над їхніми головами пролетіла зграя воронів, видаючи мурмурацію.

Кайден запитав:

— У когось є здогадки звідки вони так поспіхом летіли?

Хранителька, у якої утворилося дивне чуття - її звали Рагна, може інтуїтивно відчувати небезпеку, сказала:

- Прямо за цим лісовим пагорбом долинають звуки, схожі на скрегіт. Здається, там ми знайдемо того, хто нас цікавить.

Дикі землі виглядали дійсно дикими. Розпалююча атмосфера не давала спокою. Саме ж місце було подібне

до лісової хащі, тільки в рази більше здавалося густим і похмурим. Хранитель, якого звали Стен, був фахівцем у топографії, він і дав точну назву цього місця.

– Здається, це урман. Темнохвойний ліс на заболоченій ділянці і ніяк інакше, тут не можна переплутати. Всім дивитися під ноги і на гілки дерев, невідомо, раптом ці тварюки нас чекають, це чудове місце для пастки.

Просуваючись вперед маленькими кроками, хранителі були все ближче і ближче до мети, обійшовши пагорб і піднявшись на вершину, здалеку вони побачили трон з однієї смоли і в'язкої рідини, висотою в два метри. На троні верхи сиділа потворна істота, в якій відчувалася велична сила. Бйорн у півтону сказав, що передбачає те, що на троні сидить Агласіс власною персоною, по комплекції тіла - це був чистий ендоморф невисокого зросту, у якого з боків трону йому ж молилися два біса. Усю групу хранителів це насторожило, головний герой був здивований і сказав:

- Невже він навіть нічого не зробить, чого тоді від нього варто чекати?

Бйорн сказав що немає іншого вибору крім як піти до нього на зустріч прямо в лоб, що вони власне і зробили. Але перед цим Стен провів сканування місцевості і нікого, на жаль, не виявив. Підійшли до демона мало не впритул і підготували свої мечі, але істота навіть не зрушила з місця, а лише хитро посміхнулась і сказала:

- Бачу, що ви сміливці... я на вас чекав. Всі ми можемо сказати спасибі цьому хлопчику, якого ви втягнули в гру, баланс, у тому числі і наш договір, був порушений після того, як ви його стали прикривати. Віддайте його нам і обійдемося без масового кровопролиття. Ліліт піде війною аби тільки дістати

молодика, ви - хранителі, нам ні до чого - тільки він. Вибір за вами.

Азар відразу відповів, що в жодному разі не збирається цього робити і додав:

- Ти розносиш своїх підлеглих комашок по всьому світу, щоб наводити пороки та хвороби, так з чого б мені віддавати вам хлопця, якщо ви продовжуватимете творити єресь по всій земній кулі? Віддай по хорошому есенцію впливу і ми більше не побачимося.

Подумавши кілька хвилин, Агласіс все ж таки прийняв остаточне рішення.

— Ваша взяла. Але не думайте, що надалі буде так просто. Напевно, я буду єдиним, хто прийняв шлях компромісу. Запам'ятайте, мої брати та сестри так просто не відступлять, ви самі лізете в капкан. Ось, забирайте і провалюйте, щоб мої очі вас більше ніколи не бачили.

Простягнувши есенцію у своїй руці, яка мала жовтувате забарвлення, старійшина швидким махом вихопив її і хранителі відразу перенеслися на наступну ділянку для продовження своєї справи.





Розділ 13

Переміщення було вдалим. Усі з'явилися сюди на своїх двох без жодних падінь і лише слабке мерехтіння за їхніми спинами, яке миттєво зникло. Перед ними у всій красі вибудовано наполовину зруйноване забуте святилище. Група була за п'ятдесят метрів від входу в святилище, а зверху над куполом при червоному місяці було видно лише чорні силуети, в небі кружляли суккуби та інкуби наче стерв'ятники над жертвою. Азар у паніці крикнув:

- Всі всередину, швидко! Нам не можна потрапляти на очі, ми в самому гнізді цієї "епідемії".

Група хранителів вибила парадні двері, тим самим привернула багато уваги, і часу для виконання мети у них обмаль, поки не прилетіла ціла зграя цих кровожерливих істот. Всередині їхні голоси супроводжувалися луною, що посилювало і без того їхнє нелегке становище. Святилище було зовсім порожнім, служило ідеальним місцем для битви, але все ж таки їх здивувало те, що вітражі на вигляд були як нові після стількох років із моменту окупації. Рагна впала на коліно від моторошного головного болю і на запитання від старійшини "що з тобою?" вона сказала, що тут є щось страшне після пережитих подій, місце в

буквальному розумінні просякнуте болем. Старійшина взяв Рагну під руку, а Бйорн перейняв ініціативу вести групу за собою і попросив усіх бути насторожі, а також витягнути мечі світла, що ідеально послужить проти таких супротивників. Попереду зали була величезна коричнева ширма, з якої важливими кроками на своїх двох вийшов Веборіз. Це була висока бліда людина з комплекцією екторморфа, хирлява і таємнича з мечем у правій руці під назвою "Лихо". У меча була особливість, прямо по центру біля ручки знаходилося око, невідомо чий він, але його дивовижна магічна здатність у тому, що при найменшому попаданні цим мечем, не важливо хто б там не був, наступало зараження крові. Одягнений був у чорне вбрання, у якого на лівому плечі була шкіряна вставка, а поверх вставки прикріплені шипи, мав довге біле волосся, яке обіймало шию, на голові носив корону у формі кажана. Мовчання було коротким, потім він почав говорити:

- Ах, мене попередили, що ви з'явитесь. Ви справді думаєте, що у вас все вийде? Жалюгідні, самовдоволені оболонки так званого добра, нехай це нагадає вам, про ваші таємні страхи!

І через вітражі, яких було в два ряди, по три штуки з розгону влетіли суккуби та інкуби у кількості сорока штук, а уламки, що розлетілися по всій площі святилища, попали прямо на хранителів. Демони стали на захист Веборіза, а групі нічого не залишалося, окрім як прориватися з боєм. На одного хранителя вийшло по дві істоти, для початку група стала в кругову оборону, щоб не зайшли зі спини, і вони нещадно рубали один за одним цих створінь до того моменту, поки не втрутився Веборіз, який торкнувся своєї корони і через вже розбиті вітражі

залетіла згряя кажанів, через яку стрій був розгублений і почав розсипатися, що дало ідеальну можливість тварюкам вихопити трьох хранителів і подивитися, з чого ж вони були створені... Старійшина був у люті і вчасно створив магічний щит, який обіймав усю групу, що дало їм невразливість і короткий час перепочити, крізь зуби Азар промовив, щоб Кайден скористався своїм даром, інакше їм не вибратися. Шквал ударів від сукубів та інкубів став значно частішим і поки Азар до останнього намагався зберегти життя групи, головний герой вже був готовий спелити це місце вщент. Тут Кайден кинувся на допомогу Азарові і сказав:

- Старійшина, за принципом ударної хвилі, нехай моя сила з вашою змішаються воєдино і відправить їх назад у пекло, на рахунок "три".

І ось вони разом почали відлік.

- Раз. Два... Три!

У буквальному значенні після цього по святилищу пройшовся хаос. Вогняні стовпи повиходили з внутрішньої частини святилища через розбиті вітражі, що утворило над спорудою вулканічну хмару. Приміщення стало обвугленим, як і тіла неживих істот. Хранителі вирішили, що це кінець, але раптом з немислимою швидкістю по ліву сторону групи було два удари, які стали останніми для ще двох хранителів, чиї імена Кайден так і не дізнався і більше дізнатися не зможе. Веборіз був розлючений, відскочивши убік, він спробував знешкодити Кайдена, удар його заблокував Бйорн. Азар заходився атакувати у відповідь, але Веборіз успішно ухилився, що дало йому можливість однією рукою жбурнути старійшину у бік ширми, а другою рукою, в якій тримав меч, повторно завдати удару по Кайдену, який блокувався вже самим

головним героєм, але тим самим поваливши його на землю. Поки Кайден лежав на землі Веборіз наступив ногою на його грудну клітку і, не давши можливості підвестися, почав обхоплювати рукоятку меча двома руками і повільно піднімати над головою, щоб раз і назавжди обірвати життя Кайдена. Але настільки захопившись процесом, Веборіз забув про Бйорна, який точним ударом зі спини проткнув його міжхребцеві диски. З Веборізом було покінчено. Бйорн простяг руку головному герою і сказав:

- Не дякуй. Підди допоможи старійшині, а я з лікарем проведу обстеження морально-психологічного стану групи.

Кайден кинувся бігти у бік ширми, а точніше, її клаптів, забігши за неї, побачив, як Азар тягнеться рукою до мармурового п'єдесталу, на якому стояла в цілісності та безпеці есенція могутності криваво-червоного кольору. Забравши її і прикріпивши до пояса, старійшина сказав, як не може повірити, що за одну битву втратив одразу п'ятох хранителів і що після знаходження останньої есенції треба вшанувати їхню пам'ять, якщо до того моменту втрат не стане більше. Ось вони разом підійшли до групи, яка вже у свою чергу збрала жетони загиблих, і одноголосним рішенням дійшли висновку, що треба йти далі. Азар втомленим голосом промовив:

- Продовжуємо завдання, ці втрати не повинні бути марними.

Розділ 14

З'явившись на новій локації, групі здався цей клаптик землі підозріло тихим, тоді хранитель, якого звуть Вермунд, а за сумісництвом ремісник, зробив пропозицію...

- Пропоную, щоб не блукати цим оазисом, попросити Хейлу про допомогу, вона є ловчею - організатором полювання, щоб на її поклик у цьому дивному світі прискакав кінь, а наш вершник Ульвар осідлає тварину, для якої я зроблю спорядження. Так буде комунікативніше відшукати Вассаго.

Всім ідея сподобалася і вся група її підтримала. Поки Хейла дула в трубку під назвою "шофар", тим часом Вермунд кував амуніцію для того, що осідлає коня, а саме:

- Трензельне оголів'я
- Хлист - Сідло
- Мартінгал
- Корда
- Шамбар'єр

Ось як тільки Вермунд закінчив роботу через дві години, то до групи прискакав шикарний Арабський скакун кавового кольору. Ульвар одразу ж упіймав його на батіг і підтягнув до Вермунда, щоб разом одягнути на коня амуніцію. Через деякий час скакун був екіпірований, а Ульвар, осідлавши його, попрямував у бік острова, який був тихим і затишним місцем. Далі Кайдєн запитав у старійшини, що він знає про цього демона, на що Азар сказав:

— Вассаго є принцом. Він - могутній, має добру природу. У його владі відкривати минуле та майбутнє, розшукувати заховані та втрачені речі. Показує викликаючому відповіді на його питання. Не ведіться на

його провокації, він спробує зробити так, щоб ви перейшли на його бік, це рішення, яке буде для вас фатальним. Цей світ створив саме він, який підкоряється своїм вигаданим законам і в якому нічого не може народитися без його дозволу. Все, що ви бачите: озера, гори, пісок – це плід його фантазії. Тут він - цар, владика та кат.

Як тільки Азар закінчив говорити, то в цю ж мить верхи на коні прискакав Ульвар і переляканим голосом почав говорити, що бачив гуманоїдів, які вже знають про нашу присутність і стоять нерухомо, бо зібралися біля озера за сто метрів звідси і дивляться точно у наш бік. Старійшина сказав, що їх прибуття чекати тут вони не можуть, бо треба встигнути розібратися з Вассаго до заходу сонця. Отже, було ухвалено рішення піти до них на зустріч. І ось, у кількості п'ятнадцяти хранителів через десять хвилин, група стояла навпроти, як пізніше з'ясувалося - Збирачів. Збирачі представилися як раса магічних богоподібних істот, одягнені були в мантиї із символікою дня та ночі. У них синьо-жовта шкіра і помаранчеві очі, що світяться, з хижою зіницею, розташованою вертикально. Вони можуть трансмутовати собі подібних, змінювати реальність і переміщати небесні об'єкти, але незважаючи на свої богоподібні здібності, вони не безмежні. Один із збирачів почав говорити:

- Наш рід був схильний до геноциду і тоді з'явився Вассаго, який був нашим єдиним порятунком. Якщо ви бажаєте, ми можемо привести вас до нього, але пам'ятайте, якщо ви спробуєте образити нашого Месію, то більше ніколи не побачите ні наш, ні свій світ.

Група погодилася. Ішли вони недовго, п'ятнадцять хвилин до найближчого підніжжя гори. У кількості 15

хранителів і 5 збирачів вони прийшли до місця призначення, далі один із збирачів зупинив гіда групи, а саме старійшину, як і всіх інших, і попросив стояти і спостерігати за тим, що відбувається. Всі п'ятеро збирачів стали таким чином на підніжжі, щоб вийшла форма п'ятикутної зірки, потім опустили голови, тим самим виявивши жест поваги. Вассаго був для збирачів настільки шанованим, що під час призову не наважувалися на нього подивитися, тож опускали повіки. Ось як буквально за одну хвилину перед групою хранителів з'явився принц, а разом з ним по правий бік на його поясі висіла есенція прозріння. Був він трохи вищим за середній зріст, а по комплекції тіла був мезоморфом, торс був голим, завдяки чому було видно, що колір його шкіри жовтуватий, а по тілу виступала велика кількість вен. Замість рук були лускаті лапи, а в його очах була відсутня райдужна оболонка. Низ його був без взуття, а лише обдерті найпростіші штани, які притримував пояс із емблемою дракона. Вассаго спочатку звернувся до Кайдена і попросив підійти ближче:

- Одумайся. Я заздалегідь передбачав, що ви прибудете сюди, ваші наміри чисті, хоч і завдадуть мені і моєму народу шкоди. Невже ви хочете загинути в боях... Ваш результат мені чудово видно, замість вічних пошуків і метушні вам варто відпочити. Сон.

По клацанню пальця Вассаго вся група, крім головного героя, Азара та Бйорна заснула. Вассаго мав владу над трійцею завдяки контролю над їхніми тілами, принц тримав їх "на повідку" лише однією своєю рукою з якої випливала магія, що забезпечує спазм м'язів. Збирачі одразу підбігли до останнього ряду хранителів і доторкнулися до їхніх голів для того, щоб зібрати

інформацію, яка безпосередньо вирушає до архіву,
пов'язаного з Герцогоми.

– А тепер обговоримо детально. Ви втрюх представляєте велику небезпеку, ваш план недосконалий, ви йдете по головах з надією на справедли-вість, чого ми допустити не маємо права. Через кілька хвилин, як тільки я доторкнуся до вас, мене вважатимуть героєм, а ви зникнете в нікуди і ваші імена будуть забуті.

Старійшина через біль говорив:

- Не під-коряй-тесь... він не повинен розмити ваш розум! Бйорн, Кайден... Ваша в-о-л-я... Згадайте, заради чого ми це все почали.

Поки Азар промовляв це, Кайден поступово крізь болючі стогони направляв свої руки до фастексу, де були заховані мечі прихованого носіння. Ось як Вассаго був за кілька сантиметрів від головного героя, останнє, що промовив принц:

– Тепер ви мої.

Кайден крикнув:

- Ніколи!

І проткнув тіло Вассаго з двох боків в області ребер. З його ран випливало місячне сяйво. Нерухомо як манекен, він упав спиною на холодну землю, а з групи було знято чари, і вона почала приходити до тями, крім тих, на яких накинута істоти. Озирнувшись навколо, вони ніби зникли. Підбігши до кожного з тих хранителів, які не встали, Бйорн насамперед міряв їхній пульс, після чого сказав:

- Схоже, ми втратили ще п'ятьох... Вони померли уві сні. Я забираю їхні жетони і ми йдемо звідси.

Старійшина сказав:

- Стійте. Есенція. Кайдене, візьми те, заради чого ми сюди прибули.

Забравши з тіла Васаго пурпурову есенцію прозріння, група вирушила додому.





Розділ 15

Ось група хранителів з'явилася вдома прямо у своїй резиденції. Насамперед старійшина поділив кожного з тих, хто вижив, на обов'язки.

Бйорн - злагоджувати жетони своїх покійних побратимів та нести їх у меморіальну кімнату.

Азар - пішов у кімнату для ритуалів, щоб створити досконалий мутаген.

Пірр - піднявся до своєї кузні для того, щоб наточити мечі.

Олаф - пішов за поповненням медикаментів.

Рагна - пішла до своєї кімнати відпочивати через часті стреси.

Стен - спустився на перший поверх Цитаделі для перевірки апарату зі сканування.

Ульвар – за наказом старійшини взяв під захист Рагну працювати в парі.

Хейла – пішла у свої апартаменти за ловчими сітками.

Вермунд - пішов у цех для створення нової броні.

Єдиному, кому не сказали про подальші дії, то це Кайдену. Він сам за своєю ініціативою вирішив навідати Світу. Ось як головний герой зайшов до Храму, всередині було безліч місцевих жителів, чиї благання було чути за

межами приміщення. На запитання до Світи через що утворився такий масовий збір, вона відповіла:

- А як по твоєму народ може почуватися, коли десять одних із найкращих синів нашого дому — покинули нас не за своєю ініціативою. Ці... ці... безсердечні створіння відповідатимуть за все. Прошу, будь обережний, у старійшини великі надії на тебе. Тільки ти можеш покінчити з цим раз і назавжди, одна ланка їхньої оборони зламана, а значить, залишилося тільки проникнути в їхній притулок, але перш, ніж туди дістатися, слід знищити тотеми, які розкинуті по різних містах у заселених пунктах серед людей.

Кайден здивовано перепитав:

- Тотеми?
- Ніяк інакше як саме вони.
- Тотеми існують різні, це може бути жива істота або предмет, який вважається засновником племені, як правило, представлений у формі ідола. В даному випадку ми зіткнемося з клановим тотемом, який вважається спільним "наставником" для їхнього роду, які ідентифікують себе з ним. Тобі доведеться знищити 3 пам'ятники з печаткою Бафомета, які розташовані в таких містах як:

1. Ватикан (столиця Риму)
2. Детройт (місто в Мічигані)
3. Літл-Рок (місто в Арканзасі)

- Вам потрібно звільнити окуповані силами зла ці міста, на варті яких стоять Наближені:

1. Веліал - демон руйнування
2. Абаддон – демон страху
3. Мамона - демон жадібності

- Коли все це буде готове, ми будемо близькими до фіналу. Іди до зали Ради, на тебе там уже чекають.

Залишивши Храм і вирушивши до своєї групи, Кайден був насторожі, тому що треба мати справу з величними персонами, чиї імена навіть якщо і вимовляти, то якнайменше. Увійшовши до Зали Ради, група мала неймовірний вигляд. У головного героя виникло питання до старійшини:

- Яка ж розкішна броня... але завдяки кому?
- Це робота Пірра, Вермунда та Стена.

Вермунд зробив усю основу, Пірр зміцнив її, а Стен надав витонченості.

- Але... де ж ваші крила?
- Вони нам більше не знадобляться. Завдяки цій броні та зіллям, ми маємо щось більше, ніж просто повітряне переміщення. Тепер твоя черга, Кайдене, прошу до апарату.

Головний герой увійшов до кімнати для ритуалів і цього разу, коли голки проткнули його шкіру, він був стриманий і терплячий. Азар через двадцять хвилин відключив апарат і спитав.

- Відчуваєш це? Начебто готовий згорнути гори, підкорити небеса, а також правити, як це не міг будь-хто з тих, хто нині живе. Світа точно тобі вже розповіла який план далі, питання тепер в іншому, ти готовий?

Без роздумів та чіткої відповіді "Так". Кайден був готовий зустрітися віч-на-віч з різним родом жорстокості та спокуси. На що старійшина сказав:

- Добре. Ходімо до Зали, нас уже зачекалися.

Увійшовши до Зали, залишок групи був напоготові. Азар був у певному розпачі, але все ж таки сказав промову без жодної запинки, тримаючи себе в руках.

- Пообіцяйте мені, дітище моє, що всі ці жертви не були марними, ми повинні знищити загрозу за всяку ціну. Те, з чим ми зіткнемося цього разу, буде в рази хитрішим, підступнішим. Я хочу, щоб ви пам'ятали про те, як діяти в екстрених ситуаціях, не губилися і не тікали, відстоювати свою честь і бути прикладом стійкості та духу для нашого народу. Тепер залишилося підкріпити все це дією. Перша наша мета Веліал у місті Ватикан - столиці Риму, будьте обережні, тому що кожен з Наближених буде прикриватися людьми. Вперед.





Розділ

16

Прибувши до Ватикану, хранителі здивувалися від тутешньої краси. Це було воістину привабливе місто, архітектурна велич цього міста формувалася століттями. Місто вважалося центром католицької церкви, місцезнаходження Святого престолу і папського двору, в місті перебувала ціла резиденція римських пап, яка називалася "Кастель-Гандольфо", Ватикан був створений людиною, на ім'я Беніто Муссоліні, який був республіканцем за переконанням, який скептично ставився до релігії та церкви, але поважав релігійні почуття. В античності тут знаходилися вілли та сади матері імператора Калігули – Агріпіни. Також, у цьому місті знаходиться найтаємніша бібліотека у світі, тут зберігається близько двох мільйонів друкованих книг, манускриптів, а також гравюр. Попередні папи цього міста поховані в некрополі під Собором Святого Петра, а сам Веліал вирвався з однієї езотеричної книги у скарбниці Ватиканських підвалів. Точним місцезнаходженням групи хранителів є Ватиканський сад, далі Бйорн запитав у старійшини:

- Ну і де нам шукати цього виродка?

Стен з півслова зрозумів, що зараз основне завдання знайти бестію лежить на ньому. Він провів сканування місцевості і виявив Веліала в Сікстинській Капелі. Розписи стелі та стін приміщення, які розмальовані італійським скульптором та художником Мікеланджело Буонарротті. Стен сказав:

- Попався. Ви самі бачите його на радарі.

Азар з посмішкою на обличчі похвалив Стена, а групі сказав:

- За справу.

Прибувши на місце, хранителі були всі в капюшонах і зтягнутих мантиях, щоб не подавати зухвалий вигляд.

Кайден запитав:

- І як нам його знайти, коли тут полчища народу?

Старійшина перебив головного героя...

- Поки є на те можливість, шукай печатку Бафомета. Не забувай, що він так само може бути вбудований в стіну або стелю, залежно від плоду фантазії демона.

Пройшовши трохи вперед, Рагна звернула увагу на витончену картину, яка намальована на стелі і від якої відчувалася дивна енергетика, потім вона поклікала всіх інших членів групи:

- Дивіться, це ж та сама картина "Створення Адама". Оглянувши уважніше, головний герой запитав Рагну:

- Чому пальці Бога і Адама не торкаються на відомій картині?

Відповідь не змусила на себе довго чекати.

- Щоб пояснити, що Бог завжди поруч, але рішення залишається за людиною.

Після цих слів, назовні з картини виліз Веліал, бестія перелякала як місцевих жителів, так і туристів. За Наближеним тягнувся вогняний слід.

Бурхлива реакція Бйорна не змусила себе довго чекати.

- Ось та сама пададь, яка зруйнувала мільйони людських доль. Хоч виглядає він вражаюче, це ще нічого не означає.

Сам Веліал є покровителем хаосу та руйнування, незабаром він заговорив:

- Так ось ви які... вражає. Ви позбавилися наших Жреців, можете забути про всякі переговори. Незабаром Ліліт направить усі свої війська на землю в той час, як вам залишиться тільки спостерігати, адже я вирву ваші язики і зв'яжу вас у своєму ліві.

Почувся удар крилами, що відкинуло практично всю групу в бік, крім Олафа, Хейли та Ульвара. Ось як Веліал захотів знову завдати удару, пішла контратака з боку Хейли, вона накинула ловчі сітки на Наближеного, в яких він заплутався. Ульвар тут же обома руками взяв сіті так, ніби спіймав бика за роги, наступна дія була за Олафом, він дістав дистанційний ін'єктор, в якому знаходилися дротики з транквілізаторами, попадання було в біцепс лівої руки бестії, завдяки якому воно ослабло. Група піднялася на ноги і поспішила на допомогу Ульвару, тут Кайден сказав доктору:

- Ти тимчасово зупинив його, але це ще не кінець. Поки ми його намагаємося утримати, знайди у своїй лікарській сумці дротик для розкладання. Після влучання таким дротиком миттєво почнеться розпад всіх його м'яких тканин!

Поки Олаф шукав дротик, істота поступово виривалася, розштовхуючи все і всіх без винятку. Ось через одну хвилину доктору вдалося знайти те, що він шукав.

Азар став кричати:

- Швидше! Цей здоровань скоро вирветься на волю, не зволікай!

Як тільки Олаф став прицілюватися, демон розірвав сіті і щосили загарчав, наводячи жах до мурашок по шкірі на своїх противників, далі послідував постріл. Сталося попадання, а слідом за ним, вереск і крик з боку одного з Наближених, поки істота істерично розмахувала руками і билася в істериці від того, що плавалося всередині, він так само розривав свою броню на своїх грудях і розкидався нею в усі сторони аж поки ненароком одним із таких шматків сталі не зачепив настінну печатку Бафомета і не розколов її в тріски. Тут Бйорн сказав:

– Одним пострілом двох зайців.

Сум'яття закінчилося, Веліал був повалений, а група вирушила за наступною тушею в наступне поселення.





Розділ

17

Наступним в черзі був Абаддон, який перебував у Детройті - штат Мічиган, округ Вейн. За повір'ями, демон намагається сховатися від своєї "великої сім'ї", тому що не вважає людський рід таким, як описує це Ліліт, він єдиний із Наближених, хто хоче спокою. Саме ж місто моментами виглядало одним суцільним пережитком минулого, але народ спробував відновити місцеву архітектуру спільними зусиллями і таким чином, у цьому місті утворився центр ренесансу, також пляжні променади, оглядові майданчики і монументи. Стен негайно провів сканування місцевості і радар показав, що дві основні цілі знаходяться в різних куточках міста, Абаддон ховався в історичному форті Вейн, а печатка Бафомета знаходилася за спиною великої бронзової статуї під назвою "Дух Детройту". Хранителі прийняли рішення, що їм потрібно розділитись на дві підгрупи, щоб завдання було виконане в найкоротші терміни, так вони й зробили. Кайден, Азар, Бйорн, Олаф і Рагна вирушили за Абаддоном, а Пірр, Стен, Ульвар, Хейла та Вермунд за печаткою. Зустріч усієї групи

відбудеться у дворі п'ятикутної фортеці бастіону, недалеко від парадних дверей форту.

Через двадцять хвилин перша підгрупа, на чолі якої був старійшина, прибула на місце. Здивуванням для них було те, що вдень не було жодної людини. Зайшовши всередину, вони оглянули приміщення і по бараках усередині зрозуміли, що колись тут жили солдати. Піднявшись на другий поверх, де знаходилися відреставровані офіцерські приміщення, там власною персоною і знаходився Абаддон, повернутий до групи спиною, який навіть не спробував подивитися, хто ж за ним прийшов. Діалог він став вести першим:

- Я чекав на вас. Після перемоги над Веліалом мені було відомо, що наступною вашою жертвою маю бути я. Але чи знаєте ви, що творите? Моїх братів і сестер поневолила ненависть до вас, вся справа рук Ліліт, оскільки вона є дочкою ненависті. Вона справді могутня, ідея піти війною задурманила їй розум, а потім цією ідеєю вона спробувала одурманити всіх, кого тільки було можливо. Я один з небагатьох, хто не збожеволів, саме тому я ховаюся тут далеко від її володінь, як і всі Наближені, яких ви намагаєтеся винищити. Веліал розповів вам, звідки у наших венах тече чорна кров? Чому проклята сила розпирає наші серця? Наближені не захищають місто, в яке ви так старанно намагаєтеся пробратися шляхом руйнування всіх печаток. Наше головне завдання - завадити Ліліт та її війську вирватися з Мегіддо. Перешкодити за всяку ціну. З цього моменту ви знаєте всю правду, з вашого дозволу я покину це місто, тому що відчув стукіт у скронях, мабуть, печатка Бафомета в цю ж секунду була зруйнована, я більше не можу тут залишатися. Пам'ятайте мої слова і обмірковуйте двічі, а

то й тричі, до чого ваше геройство може призвести. Прощайте.

Абаддон клацнув пальцем і вдалині утворився вогняний портал, а все навколо нього засвітилося, вальсяжними кроками демон залишив групу позаду і зник. Хранителі залишили форт. У дворі чекала друга підгрупа з усмішками на обличчях, возз'єднавшись, хранителі вирушили за останнім Наближеним.





Розділ

18

Третім містом був Літтл-Рок, він є адміністративним центром штату Арканзас, США. Місто знаходиться у зоні субтропічного океанічного клімату, рівень злочинності дуже високий. Це все справа рук Мамона. Старійшина насамперед сказав:

- Знайти звіра потрібно за будь-яку ціну, його дії мають бути покараними. Стен, провести сканування місцевості, негайно.

Сканування місцевості на ручному радарі показало, що Мамона ховається в Капітолії штату. Прибувши на місце, вони виявили всередині розруху та справжній бедлам, крики та зловтішний сміх, все разом це виглядало одним суцільним жахом. Далі слово було за Бйорном:

- Звір заціпенів... дивіться пильно, він не міг один наробити стільки шуму.

Тут же демон вибив бічну стіну грубою фізичною силою, зовні він був схожий на бика, його кров кипіла і він жадав побоїща. Мамона відмовлявся щось говорити, за

його спиною з'явилося четверо Фурій, зовні Фурії нагадували птахів, замість ніг величезні лапи, а замість рук величезні розгонисті крила, точно, як у яструбів. Кожна з цих жінок була символом помсти, злобною та нещадною. Обидві сторони стояли і спостерігали, хто ж нападе першим. Після півхвилинного мовчання і бездіяльності, Вермунд сказав пошепки Олафу:

- Афродізіак.

Олаф практично не почув, що йому сказав ремісник і перепитав, Вермунд знову сказав тільки вже трохи голосніше і чіткіше:

- Аф-ро-ді-зі-ак. Дістань зі своєї сумки маленький флакон цієї речовини і жбурни прямо в нього. Кинь у звіра.

Як тільки лікар став діставати флакон, тут же демон, що втілює багатство, жадібність і користолюбство, кинувся в бій, що було безуспішно, адже Олаф потрапив йому прямо в обличчя. Мамона, не зрозумівши, що сталося, замахнувся на Кайдена, але в останній момент його кулак перехопила одна з Фурій, послідовно, інші Фурії схопилися за його кінцівки і підняли вгору, далі стали розтягувати, оскільки феромон був дурманом для протилежної статі, і тягли Мамона до того часу, поки не розірвали його на шматки, після цього Фурії зникли безвісти, а Мамон був повалений. Старійшина нагадав групі:

- З Наближеними покінчено. Знайдіть останню печатку і повертаємося в Цитадель.

Група хранителів тривалий час ходила по приміщенню в пошуках печатки доти, доки Рагна не звернула увагу на клаптик паперу, що лежить на землі біля останків Мамона, піднявши його в руки вона крикнула всій групі,

що знайшла те, що вони шукали. Це був папірус, товстий папероподібний матеріал, який виготовлявся з очеретяної рослини, що належить до родини осикових. Використовувалася нижня частина стебла, яку звільняли із зовнішнього шару, внутрішню частину розрізали на тонкі смужки, які потім витримували у воді, а сам папірус був склеєний печаткою Бафомета. У старійшини викликало це нетерплячий інтерес подивитися, що там написано, і він сказав:

- Кайден, візьми акуратно без різких рухів зірви печатку, але не руйнуй її.

Головний герой так і вчинив. Розгорнувши папірус, вони побачили, що була написана рунічним шрифтом паліндромна фраза грецькою мовою: "NISPO NANO MIMA TA MIMO NANO PSIN". В перекладі це означало: "ОМИВАЙТЕ НЕ ТІЛЬКИ ОБЛИЧЧЯ, АЛЕ І ВАШІ ГРІХИ". Після чого зім'яли папірус і разом з печаткою кинули в камін, що горів, як тільки клаптик пергаменту догорів, земля під ногами затремтіла. Старійшина сказав:

- Шлях до міста відкритий. Час зробити вирішальний удар. Але насамперед повертаємось у Цитадель, щоб підготуватися.



Розділ

19

Тепер же, коли хранителі відкрили прохід до Мегіддо, то розуміли, з чим їм доведеться зіткнутися, і старійшина скликав увесь свій народ біля входу в Цитадель, а сам вийшов на балкон для того, щоб його бачили і чули абсолютно всі, адже незабаром розпочнеться битва за панування. Він надихав народ солодкими розповідями і йому вірили так, як собі, він надихав і був готовий гордо нести свій прапор. Рішення було таким, що сорок тисяч хранителів, тобто половина, залишиться захищати всю Президію, а друга половина з сорока тисяч вирушить у далеку дорогу для завоювання території і щоб викинути з лиця землі давнє зло, яке вони ж і пробудили для їхнього тотального знищення. План був такий, що сорокатисячна армія оточить все місто, щоб не випустити демонів за його межі і стоятиме до останнього, боротиметься вдень і вночі, поки група з десяти особин на чолі зі старійшиною не завдасть удару в серце на горі під назвою "Армагедон". Але перед цим, щоб зійти у фінальній сутичці на горі з Ліліт, потрібно покінчити з Герцогами, а саме:

1. Астарот, символізує Розпач.
2. Бельфегор, символізує Смуток.
3. Асмодей, що символізує Владу.
4. Вельзевул – Оверлорд Армії.

Саме Ліліт попросила Вельзевула підняти війська та довірити їй командування ними, на що той погодився. Кожен Герцог узяв собі одну територію, на якій і закріпився, ми ці місця відзначили на карті:

Астарот зміцнився біля Ізраїльської брами.

Бельфегор зайняв Палац.

Асмодей знаходиться у Римському таборі.

Вельзевул окопався в Долині Ізреель прямо біля підйому на гору, захищаючи таким чином Ліліт.

Хранителі почали діяти негайно, ось як за одну мить територія Президії втратила половину своїх мешканців і все це заради людей.





Розділ

20

Прибувши Армією до міста, де панує абсолютне зло, хранителі зайняли позиції по периметру, щоб відганяти демонів і залишити територію. Тут були всі масті демонічних істот, річкою лилася кров, змішуючись із дощовою водою. Війна не буває безслідною, вона приносить страждання, біль, безвихідь, втрату надії і ціле покоління скалічених доль, війна також впливає на масштабні екологічні проблеми, такі як:

1. Зміни клімату.
2. Викид хімічних речовин та важких металів.
3. Забруднення повітря.
4. Руйнування озонового поля.

Єдине, сприятливо впливає війна на розвиток культури, оновлює, викликає, зміцнює думки і дає поштовх. З іншого боку, війна - розбиває братолюбство і єднає народи, оновлює людство. Людиноподібність - найбільше розвивається лише на полі бою. Група хранителів повільними, але впевненими кроками прорубувала в прямому сенсі цього слова шлях до першого Герцога,

через кілька днів вони все ж таки добралися до мети, і те, що відбувалося далі, шокувало всіх без винятку - Астарот катував людей відчаєм, він поставив усіх, кого зумів зловити з людей, на коліна, зв'язав їм руки за спину і змушував своєю магією втрачати надію, завдяки чому люди благополучно розбивали один одному голови, перегризали самі собі зубами життєво необхідні органи. Хранителі не могли спостерігати за цим і набравшись сміливості, а також впевненості кинули виклик Астароту. Герцоги були розумні, як ніколи, могли прорахувати хід дій противника наперед, завдяки чому були досконалою зброєю. Астарот заговорив:

- А ось і винуватці свята... прийшли рятувати цих мішків із плоті та крові? Мій клан подбав про те, щоб зловити їх якнайбільше і ви почули їх благання про допомогу.

Астарот сидів на пекельному троні, позаду якого був його клан під назвою "Ікло". Вони були попелястого кольору з понівеченими обличчями, але людською поведінкою. Вочевидь, таким чином він вербував людей на свій бік, а потім перетворював на подобу себе. Астарот дав команду:

- Взяти їх.

Згряя налетіла на хранителів разом із Герцогом, бій був дуже тривалим, демони падали один за одним, а ось сам Астарот мав невразливість до будь-якого типу зброї, а також не відчував фізичного болю від слова зовсім. Тоді один із людей пошепки сказав Кайдєну одну річ, тому що головний герой був найближчим до нього:

- Книжка. Візьміть книгу, що лежить за моєю спиною, і прочитайте заклинання, яке використовують чаклуни, тільки так ви зможете впоратися з Герцогами.

На тридцять другій сторінці заклинання під назвою "душевний опік". Одна тільки примітка - демон не повинен рухатися, ви повинні зафіксувати його в одному положенні і утримати до того моменту, поки не дочитаєте заклинання до кінця.

Як тільки Кайден узяв книгу в руки, Астарот став ціпеніти і сказав:

- Досить з вами гратися!

Він став розкидати хранителів, як м'яких іграшок, далі сталися втрати, серед яких були Пірр і Стен – Астарот проткнув їх своїми пазурами. Старійшина розлютився і почав кричати:

- І як нам з ним боротися?!

Кайден передав книгу Азару і попросив, щоб той читав заклинання на тридцять другій сторінці, а також щоб наказав групі утримати демона. Старійшина так і вчинив, після чого хранителі накинулися на Астарота і тримали його за що тільки було видно, далі Бйорн схопив демона за роги і поставив на коліна, старійшина читав заклинання, а в Астарота почала палати грудна клітка доти, доки не були чути з його тіла крики, які вирвалися назовні, демон мертво впав на холодну землю, а значить, з першим Герцогом було покінчено, а Ізраїльські ворота були звільнені.





Розділ

21

Ішов сьомий день битви. Група складалася з восьми хранителів, а місто поступово вмирало від невігластва демонічних істот. Наступним на черзі був Бельфегор, який панував у палаці. Група зайшла всередину, і те, що вони побачили, було потрясінням. Палац був забитий людьми, яких вкривав їдкий туман, сам же Бельфегор був у формі духу, уособленням зневіри, що харчувався людським щастям, залишаючи лише стан апатії та пригніченості, а також смуток і гнітючу тугу. Кайден спитав у старійшини:

- І як же ми з ним боротимемося, адже він не має формової оболонки, а значить, тримати ми його теж не зможемо.

Азар, трохи поміркувавши, все ж таки дав відповідь на запитання.

- У мене є план. Потрібно...

Тут же Бельфегор, не сказавши ні слова, пустив дурман у бік хранителів, і за хвилину Рагна і Ульвар наклали на себе руки, проткнувши мечем свої ж тіла. Кайден почав кричати:

- Скоріше, старійшина, наказуйте, що робити! Ця хмара нестерпна!

Старійшина почав говорити, щоб кожен зосередився на собі і пустив у хід магію, а саме випромінювали частинки світла у бік Бельфегора, таким чином пройде потік протонів, який поляризує демона завдяки гаммавипромінюванню, примусивши його не ворухитися. Хранителі пустили в хід магію, а старійшина вийняв з-під мантиї книгу і почав читати заклинання, після того, як Азар дочитав, душа Бельфегора розкололася надвоє, змусивши демона заснути вічним сном. Туман розвіявся, а люди стали благословляти своїх рятівників і вказали дорогу до наступного Герцога.





Розділ

22

Незважаючи на втрати в кількості ось уже як чотирьох особин, групу не лякало, що їх залишилося всього шестеро. Вони продовжували йти до тих пір, поки не натрапили на римський табір, де люди були поглинені смолою і фундаментом, вони не могли рухатися, що означало табору прийшов кінець. Несподівано для всієї групи Асмодей з'явився прямо за спиною хранителів і вже був готовий напасти, але в останній момент наважився все ж таки спробувати взяти хранителів спокусою, завдяки чому їхні тіла стали короткочасно паралізовані. Сам же Асмодей виглядав чудово, наскільки може бути прекрасна гроза. У блиску його червоних очей видно всю силу пекла, а голова його увінчана двома парами рогів, був озброєний пекельним тризубцем. Потім він почав говорити паралізованій групі:

- Навіщо це вам? Одумайтеся. Ваші жертви не варті цих людей, я дам вам владу в чистому вигляді, яку

тільки побажаєте, так само можу надати деяким членам групи спокій.

Він став водити рукою на відстані в сторону Вермунда і Олафа, плавно вони дістали свої мечі і підняли над головами один у одного, далі були удари. Вермунд і Олаф убили один одного, утворилася кривава лазня, а Бйорн був у люті, його сила волі зруйнувала чари демона і він кинув у бік Асмодея чакрам, вкритий шипами, тим самим розірвавши прокляття і збивши з ніг Асмодея. Група налетіла на демона, а Кайден вихопив тризуб і встромив точно в груди, тим самим прикувавши демона до землі, і крикнув старійшині:

- Читай!

Кайден став читати книгу і на тілі Асмодея утворилися тріщини, крізь які, виходив ніби цигарковий дим, з боку він був схожий на епілептика, з якого виривалося життя і все, що він сказав наостанок, перш ніж душа покинула тіло:

- Свобода...

Як тільки Азар дочитав заклинання до кінця, тіло Асмодея перетворилося на купу золи, яка розлетілася за вітром. Територія була звільнена і залишку групи залишалося впоратись з ватажком Армії для того, щоб демони повернулися туди, звідки і прийшли.





Розділ

23

Ішов двадцять перший день війни, хранителі наближалися до долини Ізреель, у народу старійшини сили закінчувалися, вони практично не могли стримувати тиск істот. А група складалася лише з Азара, Бйорна, Кайдена та Хейли. Лише на них була остання надія. Зайшовши в долину, це місце було схоже на оране поле і здалеку можна було побачити підйом на гору, ніби з небес перед хранителями приземлився Вельзевул. Він був статний і впевнений у собі, озброєний темним мечем, що пожирає душі, одягнений як темний князь, як спартанець, як те, що викликає одним своїм виглядом красу з жажливою прихованою силою. Він був повелителем мух, саме він наслав чуму на ці землі, рої яких становлять жажливу кару для людей і тварин. Далі Вельзевул заговорив:

- Занадто пізно. Збирачі постаралися, зібравши порох ваших загиблих товаришів і передавши їх Ліліт. Нефіліми вже на підході.

Старійшина сказав, що їхнє прибуття на землю загрожуватиме апокаліпсисом, Кайден запитав, хто це такі, на що Азар відповів:

- Нефіліми - стародавня раса, створена штучно. Нефілімів на світ привела Королева демонів Ліліт, змішавши порох демонів та ангелів. Як наслідок, сама себе вона називає матір'ю Нефілімів, а у Всесвіті її прозвали "Матір'ю Монстрів". Щоб зупинити їхнє прибуття, треба покінчити з Ліліт, викинувши її назад у пекло, але спочатку розібратися з Вельзевулом і покінчити з його натиском і Армією.

Бйорн запитав у старійшини:

- Який план?

Без роздумів він сказав Хейлі призвати тварин, на поклик, який вони почують, прибіжать до своєї господині. Хейла так і вчинила і її оточили як ведмеді, так і вовки, разом з якими Хейла накинулася на Вельзевула. Але до Вельзевула тут же підлетіли на захист комахи, які в буквальному значенні стали пожирати тварин, а Хейла, втративши видимість, загинула від меча Вельзевула, який змішався з мухами. Азар узяв до уваги, що до демона не підійти, як би він не намагався. І тоді вирішив силою трьох хранителів, що залишилися, створити магію, яка сковуватиме Вельзевула магічними ланцюгами. І на це підуть усі їхні сили для його утримання. Група взялася за руки і на землі утворилося магічне поле і кілочки, до яких Вельзевул був прикутий прозорими ланцюгами. Азар і Бйорн стали на одне коліно і своїми руками телепатично тримали "на повідку" демона, поки старійшина читав заклинання. Вельзевул намагався чинити опір, але цього було недостатньо. При цьому Кайден сказав:

- Старійшина, швидше, ми... ми більше не може-мо його утримувати...

З Вельзевула виривалося назовні крізь грудну клітку щось неймовірне, він буквально заблищав зсередини і ось - старійшина закінчив ритуал. Тоді з тіла Вельзевула вирвався промінь темного царства, який відкинув по сторонах хранителів, і простягся він прямо до неба і почав затягувати всіх демонів, яких тільки бачив світ. Бйорн і Кайден стали на ноги і підбігли до старійшини, який спочатку не подавав ознак життя, і вони побачили таке - промінь Вельзевула проткнув живіт Азара. У той момент, коли вирвався промінь, меч відлетів прямо в хранителя і практично позбавив його життя. Головний герой підняв голову, і побачив, що старійшина схлипував кров'ю, не повністю, але все ж, розплющивши очі, старійшина промовив свої останні слова:

— Книга... вона піднялася у вись разом із променем... Портал... у потойбічний світ не може бути закритий, поки на людській землі залишився хоч один із демонів, Герцоги можуть покинути землю тільки шляхом вигнання. Залишилася лише Ліліт. Виконайте моє останнє заповітне бажання - закінчіть почате.

Після цих слів серце старійшини перестало битися. Хранителі втратили його. Це був важкий удар для всього його народу, Азар помер просто на руках Кайдена. Він дбайливо поклав старійшину на землю та рукою заплющив йому очі. Тоді Бйорн запитав Кайдена:

- Як нам тепер бути удвох без книги і старійшини, який був єдиним, хто зміг би впоратися з Герцогами?

Головний герой нічого не сказав, все, що він зробив, це доторкнувся до "Світла Вечірньої Зірки", до того самого

кулона, який віддала Світа і говорила, що прийде в той момент, коли хранителі самі не зможуть впоратися.



Фінал

Світа явилася на Землю. Вона була шокована побаченням і головний герой попросив її про допомогу. Всі, з ким залишилося розібратися, так це з Ліліт, і двоє єдиних хранителів з групи не розуміли, як це зробити. Тоді Світа простягла в руки головному герою пляшечку з кров'ю, яка була змішана з водою і не мала в'язкості, Кайдена запитав, що ж це, і Світа відповіла:

- Кров Ісуса Христа. Єдиний екземпляр, який мені вдалося видобути в римо-католицькій малій базиліці в Брюгге, Бельгії. Цієї крові буде достатньо, щоб здолати Ліліт. Варто навіть просто, щоб кров потрапила їй на шкіру і Ліліт настане кінець. У тебе буде лише одна спроба це зробити, більше такого екземпляра у світі не існує. Я захищатиму вас від її чар, все, що від вас залежить, це піді-братися до неї впритул і не розбити пляшку. Ведіть мене – варто покласти край цій війні.

Світа, Кайдена і Бйорн піднялися на гору, де стояла Ліліт з піднятою головою і дивилася на промінь, далі її погляд упав на Кайдена, і вона почала говорити йому:

- Давно не бачилися, хлопче. Я здивована зробленою тобою роботою, знаєш, більше мені втрачати нічого, все, чого я тепер найбільше хочу, так це розкрити

твоє жилисте горло і щоб люди назавжди забули про ваше існування, про що я звичайно подбаю.

Ліліт атакувала своєю магією, вона спробувала накинути ефект ненависті на хранителів, але Світа париувала її чари шляхом вивільнення своєї, яка дарувала любов і турботу. Дві магічні протоки зіткнулися один з одним, тоді Бйорн і Кайден кинулися в бій, ось як уже двоє хранителів були готові завдати удару Ліліт, не втративши видимості, відштовхнула Бйорна крилом на край гори, а Кайдена своєю вільною рукою ударила по обличчю і подряпала його по всій поверхні. Головного героя від удару повалило на землю, а Бйорн встиг ухопитися за виступ і тримався за нього, щоб не впасти у прірву.

Кайден крикнув Світі:

- Підтягни Бйорна, він потребує допомоги...

Світа перша розірвала магічну протоку і кинулася на допомогу Бйорну, Ліліт подивилася на Кайдена, що лежить на землі, і сказала:

- Вони мені не такі важливі, мені потрібний тільки ти.

Поки головний герой лежав обличчям до землі, він розкрив пляшечку і набрав повний рот крові Ісуса. Ліліт підійшла до Кайдена і схопила його прямо за горло, далі підняла над землею і все, що вона сказала дивлячись йому прямо у вічі, це було:

- Тепер тобі нікуди тікати!

Після цих слів головний герой потоком виплюнув усю кров прямо їй в обличчя. Ліліт кричала від болю, адже кров, яка розтеклася по ній, почала роз'їдати все її тіло.

Передсмертними її словами були:

- Я не змогла здійснити їхній прихід. Нефіліми... НННН!

Далі душа і тіло Ліліт захопив промінь, який після всього був закритий.

На Землі знову з'явилося сонце. Ті, хто залишився живим, кричали "Перемога! ".

Світа і Бйорн підійшли до Кайдена і обійняли його, після чого головний герой сказав:

- З Герцогами покінчено. Ми змогли це зробити. Бйорн, відводь свої війська - ми повертаємося до Президії.

Прибувши до Президії, народ спочатку вшанував пам'ять тих, хто віддав життя під час Священної битви, далі Бйорна визнали новим старійшиною, а Світа зробила Кайдена своїм безпосереднім помічником у Храмі. Бйорн і Світа захотіли сказати свої останні слова в цій історії:

(Світа) Родимкою десь на шиї чи шрамом малим на шкірі бути в тебе хоч десь..

(Бйорн) Пам'ятай і не забувай, на добро треба відповідати добром, а на зло – справедливістю.





Подяка:

- 1) Євген Бершадський (Бйорн)
- 2) Дарія Туглук (Душа)
- 3) Віктор Тихоненко (Азар)
- 4) Максим Чельнік (Піпп)
- 5) Владислав Голуб (Олаф)
- 6) Вікторія Оденбах (Рагна)
- 7) Валерій Семенов (Стен)
- 8) Шуляк Дмитро (Ульвар)
- 9) Христина Артеменко (Хейла)
- 10) Артем Царук (Вермунд)

*Очі солдата багато розкажуть,
В них одночасно порятунок і втрата,
Там історія загибелі друга і брата,
Там туга за домом, там чиясь рідна хата.
Очі солдата практично не плачуть,
Правда, це ще багато не значить,
Очі бачили смерті знайомих, Відбиток
від куль в чиємусь шоломі, Обгорнуте
тіло, холодні долоні...
Очі солдата... в них багато історій.*



ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Вадим Савченко

Священна Битва

Редактор
Лариса Лесишин

Макетування і верстка
Василь Герман

Здано в набір 08.08.2023р. Підписано до друку 31.08.2023р.
Гарнітура Philosopher. Формат 84x108 1/32.
Друк офсетний. Папір офсетний.
Вим. др. л. 3,5. Зам. №9850.

Свідоцтво про внесення суб'єкту видавничої
справи до державного реєстру видавців,
виробників та розповсюджувачів видавничої
продукції Серія ДК №2509 від 30.05.2006р.

Друк ПП «ПОСВІТ»

Адреса: вул. І. Мазепи, 7, м. Дрогобич, 82100 Україна e-mail:
posvitdruk@gmail.com